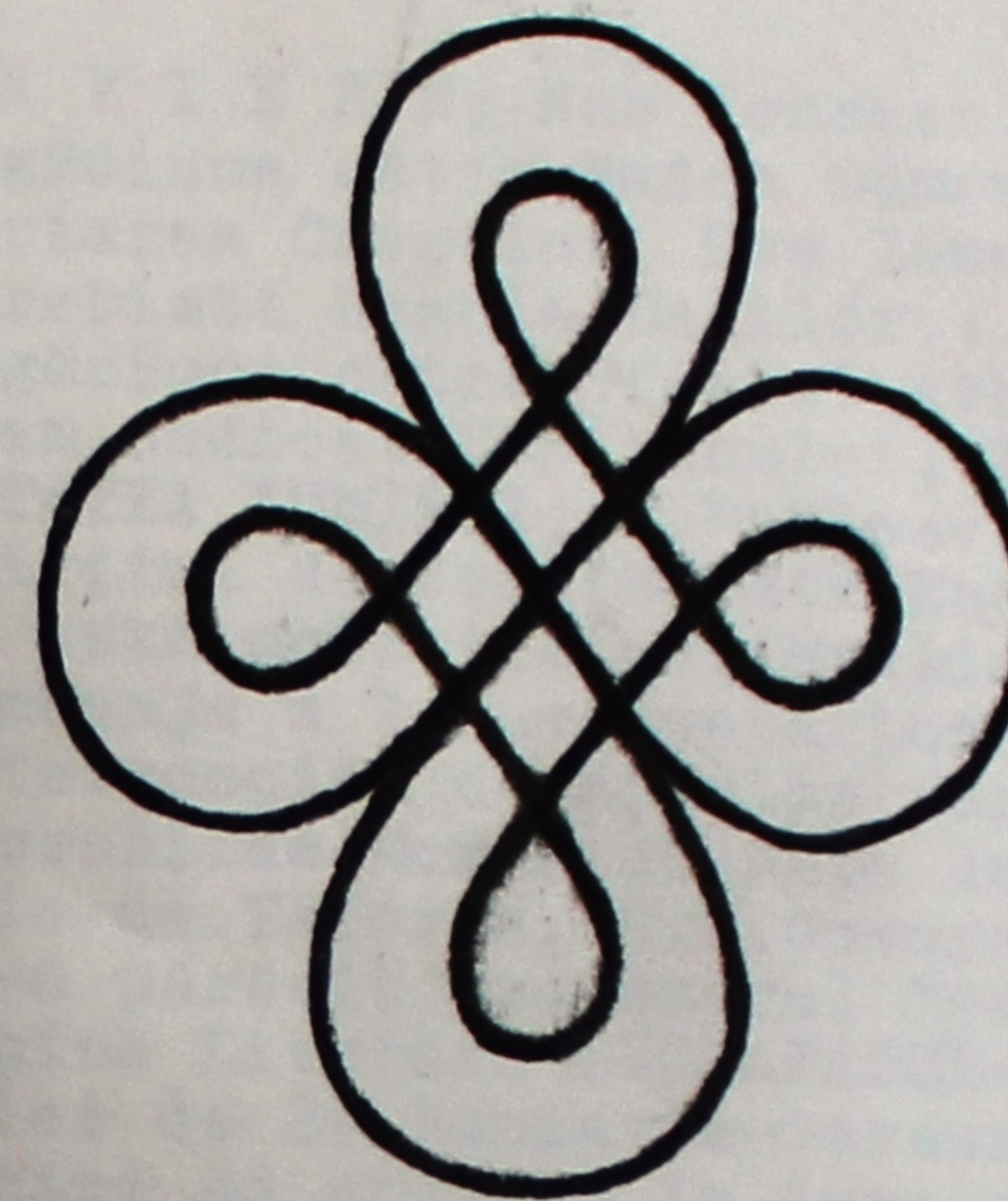

CETATEA LUMINII

REVISTA DE CULTURA SI ARTA

C E T A T E A L U M I N I I

Reapare cu ajutorul lui Dumnezeu, după 23 de ani.

Încrezători în viitorul neamului nostru, ne asvârlim din nou în luptă, întru recucerirea Libertății și Independenței țării noastre, drepturi sfinte, cari ne-au fost uzurpate prin forța barbară a tancurilor sovietice și prin trădare.

Răspunderea editării, a cuprinsului și planul de acțiune în timp, îi revin ca și în trecut, fratelui nostru D. Paulescu.

Ne vom strădui s'o tipărim, măcar la 3 luni odată.

Cu gândul la Țara noastră chinată și la condeiării noastre din pribegie, cari au rămas neclintiți de pe linia destinului românesc, ca niște stâlpi de lumină, îi invităm și-i așteptăm să pună umărul și sufletul, alături de noi, la zidirea, consolidarea și apărarea acestui tranșeu de luptă românească și anticomunistă, de pe îndepărtatele țărmuri străine.

Cerem scuze pentru întârzierea acestui număr, închinat Sfintei Învieri.

R E D A C T I A

CUPRINSUL

	Pagina
I N V I E R E, Nae Ionescu.....	1-2
Rugăciune către Maica Domnului.....	3
Iertarea Creștină, Nae Ionescu.....	4
Burebista Regele Dacilor.....	5-6
Rugăciune către Sfântul Arhanghel Mihail.....	7-8
Poem dedicat Căpitanului, Ion Țolescu.....	8
CETATEA LUMINII, D.Paulescu.....	9-11
Spiritul de Jertfă este Esențialul, Ion Moța.....	11
Ce este politica naționalistă ?, Vasile Marin.....	12
Homenaje a los voluntarios rumanos, palabras de Blas Piñar....	13
Intervención de Nicolás Rosca.....	14
Desrobirea României, prin luptă, post și rugăciuni.....	15-16
File de Istorie, N.S.Govora.....	17-21
Ne-a părăsit profesorul Teodor Onciulescu, D.Paulescu.....	22
Pagina Literară-LUCEAFARUL-, Vasile Posteuca.....	23-24
Zilei de 24 Ianuarie-versuri-, V.I.Vasiliu.....	25
Veniți să strigăm în lume-poem-, D.Paulescu.....	26
Legământ-poem-, Georgetta Crăinic.....	27
Sunt lutul-poem-, D.Paulescu.....	28
Sunt zeci de ani-poem-, M.Cerna.....	28
Psalm, Nicolae Petra.....	29
Notre Pays Résiste-poème-, Eglantina Dașchievici.....	30
Țara mea și Dor-poeme-, Iulia Carâp.....	31
Tălmăciri, din lirica Reto-Romană, N.Iancu-Păltinișanu.....	31
Iluminând-poem-, Al.P.Silistreanu.....	32
De când nu ne-am văzut-poem-, G.Tomis.....	33
Drapelul-poem-, Dumitru Leontieș.....	33
PATRIA, cuvinte de Barbu Delavrancea.....	33
Cuvinte către Tineri, Preot Prof.Gh.Calcu-Dumitreasa.....	34
Os vários sentidos do Amor-poema-, Lelio Graça.....	35
Poema ao Herói JAN PALACH, Al.P.Silistreanu.....	36
Cutremurând-poem-, Al.P.Silistreanu.....	36
O Capitão(Căpitanul)tradução do romeno por,N.I.Păltinișanu...	37
Alguns dados biográficos sobre o poeta romeno A.Cotruș,N.Roșca	37
Cuvinte către Țăran-poem-, Aron Cotruș.....	38
Poeme din închisori-CANALUL-, R.Cahuleanu.....	39
Christos a Inviat; Vasile Militaru.....	40
Decebal către popor-poem-, Gh.Coșbuc.....	40
Ridică-te Gheorghe,Ridică-te Ioane ! -poem-, Radu Gyr.....	40
Rugă pentru Invierie-Cuiburi de Lumină-, Valeriu Cărdu.....	41
În noaptea Invierii, Steluța Doru.....	42
Christos a Inviat, Al.Mateevici.....	42
Centenarul Monarhiei Române- Redacția -.....	43-44
Câteva rânduri din"Sfârșitul unei domnii sângeroase",H.Sima	45
Gânduri pentru revista- Cetatea Luminii -.....	46
Sfințirea noului Episcop român ortodox,P.S.Sa Nathaniel.....	47-48
BUCOVINA-poem-, Duiliu Zamfirescu.....	49
BASARABIA-Căsuța dela Nistru-poem-, Ion Buzdugan.....	50
CADRILATERUL, Constantin Colimitra.....	51
La Dobroudja à travers les siècles, Radu Vulpe.....	51
Visăm o Casă Românească pentru Biblioteca Română-SATUL-.....	52-55
Cărți și publicații românești și străine donate Bibliotecii..	56
To His Excellency,Ronald Reagan,President of USA.....	57
Vești Bune și Rele, D.Sucevanu.....	58
Dados biográficos de Ion Teodorescu.....	59
Ne-a părăsit profesorul și ofițerul român,Ion Teodorescu,D.P.	60
A L E R T A, B R A S I L !.....	61

I N V I E R E . A înviat Cristos. Sunt ani de când întoarcerea prăznuirii acestei cutremurătoare fapte ridică în mine aceeași tristețe: iarăși voiu citi aceleași comentarii și voiu auzi aceleași interpretări. Proastă literatură protestantă, anemic efort de "cugetători" pozitiviști în nevoia slăbănoagă de a împăca domeniul rațiunii cu cel al harului. Ca și cum cine a intrat odată în împărăția harului se mai necăjește cu neputința rațiunii !

Ce zădarnică băiguială-științifică, dragă Doamne !- în jurul unui FAPT simplu și evident ! "Renășterea naturii", "mitul solar" și atâtea alte neputințe, pentru a escamota faptul năucitor, dar FAPT, al învierii după trup a lui Cristos. Căci a înviat, așa cum o hotăra mai dinainte, de altfel, Scriptura; și a fost, după trup, în mijlocul alor Săi, în același fel

precis și real în care este în mijlocul nostru- trup și sânge -și va stăruia să fie până la sfârșitul veacului.

A înviat,cum vom învia și noi,atunci când vor suna trâmbițele judecării din urmă,când se vor rupe pecetile cărții și vor cădea zidurile carcerii vremii;adică la sfârșitul veacului.

Aci e doară toată" taina ";care nu e,de fapt,nicio taină,ci numai o neînțelegere.Noi vom învia din morți la judecata de apoi.Adică atunci când se va sfârși istoria și vor cădea încercuirile timpului și spațiului.Ne-am născut în timp;am murit în, timp;vom învia însă dincolo de veac.Intocmai ca Christos;devenit om și jertfit în veac;dar înviat în afară de acesta,și rămas în mijlocul nostru după natura lui de înviat în afara veacului.

Cum se lămuresc toate ! Și învierea,și prezența lui deapănarea în mijlocul nostru ! În sfânta împărtașanie este prezent Christos nu " în formă de "pâine și vin,ci existând în chip real ca trup și sânge.Nu e deci vorba de un simbol,de o prefiguratie,ci de un fapt real.Și totuși ...noi nu vedem acolo decât pâine și vin,deși e trup și sânge.

Ce însemnează asta ? Însemnează că există mai multe planuri de existență;și că pentru fiecare din aceste domenii noi trebuie să avem mijloace speciale de investigație.Că nu putem să înțelegem prin rațiunea noastră decât ceea ce cade înăuntrul veacului;și că pentru ceea ce este în afara lui avem nevoie de un alt instrument,în speță- al credinței.

Din această lume de dincolo de veac face parte învierea după trup a lui Christos;care înviere,ca și înălțarea la cer,ca și prezența în mijlocul nostru,nu sunt minuni decât în ordinea veacului și a rațiunii;dar sunt realități și existențe firești în ordinea care ține de domeniul credinței.

Simbol ? Nu.Ci FAPT.Simbolic poate fi cel mult limbajul nostru.Faptele însă nu pot fi simbolice,ci numai fapte pur și simplu.A înviat Christos.Nu Christos Dumnezeu,ci Christos-Omul,anticipând învierea-noastră la sfârșitul veacului.Anticipând-o,dar nu schimbându-i natura.Invierea lui e la fel cu învierea noastră;și după cum noi vom învia la sfârșitul veacului,deci după încetarea acestuia,asa a înviat și El:în afară de veac.

Afirmând prin aceasta existența mai multor lumi,de grade de realitate deosebite,sau mai exact comportându-se în chip deosebit față de Absolut.

Și astfel învierea nu este actul prin care noi am fost mântuiți;ci numai anunțarea și definirea lumii în care vom trăi după judecata de apoi.

"Christos a înviat din morți,cu moartea pe moarte călcând..." Moartea lui - deci jertfa lui - este faptul hotărâtor al mântuirii noastre.Invierea este doar semn pentru viața veacului ce va să vie,deci nu a veacului care,pentru noi,este în acest moment.

Să lăsăm deci interpretările și încercările de a înțelege,și să mărțurisim smeriți credința noastră nestrămutată:

"Și a înviat a treia zi,după Scripturi "

N a e I o n e s c u

Brăila,16 Iunie 1890- + București,15 Martie 1940

20 Aprilie 1930

Articol reprodus în întregime
din "Roza Vânturilor" București
1937

RUGĂCIUNE

către

PREACURATA ȘI PURUREA FECIOARA MARIA

"Ușa milostivirii deschide-o nouă,Măscătoare de Dumnezeu'ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru Tine; ci să ne mântuim prin Tine de nevoi. Că Tu ești mântuirea neamului creștinesc."

Prin ruga noastră fierbinte,alergăm la Tine,Maica Domnului,căci suntem încercuiți de dușmari,necazuri și risipiți pe tot pământul,de când Țara noastră a căzut în robie și grele umilinți,sub tirania sălbatică a comunismului ateu.

Cu inima secătuită de durere,nedreptate și neliniște,rugăm-Te,ascultă cererea noastră și primește-re la izvorul îndurărilor și liniștei Tale eterne,Tu care liniștești mările și furturile și ești limanul celor împovărați și năpăstuiți.

De 37 de ani,neamul nostru creștin și vecinii noștri,gem sub teroarea și prigonirea barbară a anticriștilor,cuibăriți în Moscova subjuga-tă de Lucifer.

Rugăm-Te,îndulcește cu roua iubirii Tale sfinte,sufletul nostru și al Țării Românești,acoperit de restriști.Revarsă îndurarea Ta asupra României și redă-i libertatea,care i-a fost vândută de uneltele iadului,în blestemelele târguri din Ialta și Teheran.

Luminează, Stăpâna Noastră întru totul Ajutătoare, drumul cel spinos al vieții noastre printre străini, împlinind voia Tatălui Ceresc prin fapte bune, întru cinstirea Sfintei Cruci și a numelui Tău, grabnică ajutătoare și ocrotitoare a tuturor creștinilor.

Binecuvântează rodul luptei, muncii și idealului nostru sfânt, întru desrobirea neamului românesc de sub jugul păgânilor. Unge cu undele marelui nesfârșitei Tale bunătăți, râurile Țării noastre, întru biruința dreptății poporului român, care se pierde sub Cortina de Fier a tiraniei sovietice, fără apărarea nimănui.

Și acum, ca dela răscrucea vieții noastre, ne îndreptăm către Tine, Doamne al Cerului și al pământului și Te rugăm, ridică norii cei grei ce apasă pe sufletul popoarelor osândite de puterea necurată a bolșevismului și dăruiește-le deplină pace și libertate.

Indură-Te, Doamne Dumnezeu nostru, de Țara noastră România, de mamele și frații noștri prigoniți pentru credință, cari zac și se sting în închisorile celor ce batjocoresc sfânta Ta biserică și numele Tău cel Sfânt. Lăudat și prea mărit fie numele Tău, în veci, AMIN !

IERTAREA CREȘTINA

Iertare ! Iertare creștină. Cuvântul a fost prea pomenit în ultimele zile. Dar la înțelesul lui câți dintre noi se vor fi gândit cu dinadinsul ? Și totuși el trebuie lămurit.

Creștinismul este religia iubirii, a milei și a iertării. Religia celor slabi deci ? A sclavilor ? A, nu ! Ci mai de grabă a eroilor. A eroilor umili și anonimi ; a celor care s'au frânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci a lui Dumnezeu.

Cine nu mai cere nimic pentru el, e creștin. Cine nu mai există prin el, e creștin. Cine s'a omorât în trupul lui, în ambițiile și poftele lui, dar trăiește în spiritul și legea lui Dumnezeu, acela e creștin.

Inseamnă însă aceasta că un creștin, nu cere nimic, nu vrea nimic, nu luptă pentru nimic ? Deloc. El este, luptă și cere împlinirea legii lui Dumnezeu.

De-ți va greși aproapele tău nu de șapte ori, dar de șaptezeci de ori câte șapte, iartă-l pre el. Desigur. De-ți va greși Ție ! De-ți va greși Ție, nu ai nici un drept să-l osândești ; căci cine te-a pus pe tine judecător în propria ta cauză ; și de unde vei lua puterea să osândești și hotărârea să execuți ?

Cum de poți aduna atâta tărie în sufletul tău, încât să iei asupra ta păcatul grozav de a te înscăuna ca stăpân peste oameni ? Deci iartă-l.....

Dela Răstignire, lumea știe că nu durerea sau bucuria ca atare sunt hotărâtoare pentru suferința sau fericirea noastră ; ci atitudinea pe care personalitatea noastră spirituală o păstrează în fața lor. Astfel durerea însăși poate deveni izvor de nesfârșită bucurie, dacă ea îndeplinește un rost și își capătă un sens în încordarea noastră înspre mântuire.

Această înaltă semnificație morală a durerii, creștinismul a găsit-o ; ea stă în acțiunea purificatoare asupra sufletului. Asceză. Suferința nu poate fi pedeapsă trimisă nouă de Dumnezeu întru ispășirea păcatelor ; ci tovarăș iubit și fericitor, prin care sufletele noastre se desprind de contingentele concretului, înălțându-se în sferele fericite ale libertății adevărate-focul în care ele se lămuresc, binecuvântarea unui Dumnezeu îndurător, care nu se poate lăsa pradă năclăelii.

Creștinismul este deslegarea dumnezeiască a problemei lui Iov, pe care lumea antică nu o poate primi decât cu revoltă legitimă, dar în poezia careia nu era în stare să întreprindă nimic... Din eseu: RASTIGNIREA, Juxta Crucem, de- Nae IONESCU publicat în "Gândirea", 1927 Nr. 4

B
U
R
E
B
I
S
T
AB
U
R
E
B
I
S
T
A

Regele Dacilor, între anii 70-44 î.d.H.

Neamul nostru, s'a răscobit din primele lui începuturi. Acumulate năvăliri ale revărsărilor asiatică asupra Europei, cari au pus nu odată în mare primejdie existența și libertatea Țării noastre. Inadesea de cele mai multe ori, datorită conducătorilor noștri înțelepți, credincioși, viteji și patrioți, ura barbarilor și planurile de nimicire ale dușmanilor noștri din toate timpurile, au fost înăbușite, deși cu mari pierderi și vărsări de sânge.

Printre cei dintâi dintre toți regii daci din străvechea și imensa Tracie a străbunilor noștri direcți, a fost BUREBISTA sau Burebista, care a domnit între anii 70 până în 44 î.d.H., acum 2051 de ani. Lui i se datorește statornicirea neamului nostru pe pământul cuprins între Tisa, Dunăre, Marea Neagră și Nistru, trecând uneori peste aceste granițe eterne, iar capitală acestei mari stăpâniri era orașul Argedava.

Cunoaștem din cercetările arheologice, că Geto-dacii au creat o strălucită cultură și civilizație, care ne-a rămas în numeroase lemne de artă populară, începând cu portul, tradițiile, obiectele împodobite, sculptura, armuri, ceramică și construcții fortificate, ca străvechea capitală denumită "Cetatea Luminii" (Helis), supranumită mai târziu după numele regelui Sarmis, Sarmizegetusa.

Iată câteva din cele mai antice așezări rămase dela străbunii noștri, cari și-au păstrat, împotriva vremurilor, denumirile străvechi până în zilele noastre. Așa de pildă: Argedava (pe Argeș), Arcidava (în Banat), Buridava (Vâlcea), Petrodava (Piatra Neamț), Taniasidava și Piroboridava (în Moldova), Ziridava (Arad), Apulum (Alba Iulia), Napoca (Cluj), etc.

Însă istoria ne amintește de regii daci premergători lui Burebista, cari au devenit celebri prin vitejia și caracterul lor nobil, cum a fost de pildă Dromihete și alții.

Oprindu-ne o clipă la preistoria Daciei, știm, după săpăturile și descoperirile arheologice făcute, că pământul românesc a fost locuit încă din paleolitic. Dacii posedau în acele timpuri îndepărtate cunoștințe profunde de medicină, astronomie, filozofie, artă și muzică, cunoscând scrisul. Pe plan religios, erau monoteiști. Credeau într'un singur Dumnezeu, în nemurirea sufletului și viața eternă. Datorită acestei concepții și deosebitei structuri spirituale, când a pătruns creștinismul în Dacia, neamul nostru datorită filozofiei vieții în care trăia, s'a regăsit total în cadrul învățăturii Mântuitorului Isus Christos, fără nici un fel de forme rituale de încadrare în normele și spiritualitatea creștină, pe cari le-au primit și adoptat oficial alte neamuri și vecinii noștri.

Despre cinstea, înțelepciunea și vitejia lui Burebista, se vorbea și se scria în toate documentele istorice din acele vremuri străvechi, iar pentru aceste mari calități, era temut și de marele popor roman, mai ales după ce a reușit să unească toate semințiile dacice, într'un singur stat, mare și puternic, liber și independent, putând să se războiască oricând cu toți dușmanii, cari încercau să încalce Țara Daciei.

Scrie Profesorul Constantin C. Giurescu în lucrarea sa "Istoria Românilor" sub titlul "Marele rege Burebista și statul dac în culmea puterii următoarele: "Ridicarea statului dac în secolul I înainte de Christos are două cauze: prima e slăbirea puterii Celților și în genere a neamurilor dela hotarele Daciei; cea de a doua și cea mai însemnată, după părerea noastră, e puternica personalitate a lui Burebista. Acest mare rege a domnit pe la mijlocul secolului I înainte de Christos. Camille Julian, istoricul francez, crede că Burebista și-a început cuceririle încă din anul 82, fără însă ca să aducă o dovadă documentară. În orice caz, pe la anul 60 înainte de Christos, Burebista domnea. Strabo, istoricul și geograful atât de apreciat al antichității, ne înfățișează pe acest mare monarh, în felul următor: "Burebistas, Getul, luând conducerea națiunii sale, a ridicat pe oamenii aceștia înrăiți de nesfârșitele războaie și i-a îndreptat prin abținerea, sobrietate și ascultare de porunci, așa încât, în câțiva ani, a întemeiat o mare împărăție și a supus Getilor aproape pe toți vecinii; ba era de mare primejdie și pentru Romani, pentru că trecea Dunărea fără să-i pese de nimeni și prăda Tracia până în Macedonia și în Iliria, iar pe Celții cei ce se amestecaseră cu Tracii și eu Ilirii i-a pustit cu totul și pe Boii, cari ascultau de regele Critasiros, precum și pe Taurisci, i-a ștears de pe fața pământului". Luptele străluciților noștri regi, contra lui Darius și a Sciților lui Ateas, contra lui Alexandru Macedon, etc., au dus faima în lume despre poporul cel nemuritor al Carpaților, care prin credința, munca și virtuțile sale, s'a ridicat la o treaptă mult superioară în fața celorlalte neamuri din antichitate.

Pe timpul lui Burebista, Dacia se întindea de prin stepele răsăritului până în spre inima Europei, iar armata statului era socotită la peste 200.000 de soldați, bine instruiți în arta războiului și bine echipați.

Până și Iulius Cezar era invidios pe Burebista și s'ar fi războit cu el, dacă nu-și pierdea viața într'un complot, din anul 44, înainte de H. Burebista, a știut să-și apropie și să se înconjoare de sfetnici buni și pricepuți, ca Deceneu, credincioși și hotărâți în luptă, cari erau aleși din sânul acelei lumi, crescută în educația și învățătura lui Zalmoxis. Lui Burebista, Dumnezeu i-a încredințat misiunea cea grea, de a-i uni pe toți tării Daciei de pretutindeni, într'o mare, puternică și nemuritoare Patrie. Acest Comandant neîntrecut și rege legendar al Daciei străbune, drept și mândru, ca un gorun uriaș din străvechii noștri codrii, a cucerit neamuri prin faptele lui strălucite, pentru cari neamul și pământul românesc, deși uzurpat astăzi de alți păgâni, îi vor purta în veșnicie numele glorioase, cu cinste și nemărginită dragoste.

AJUTA-NE, AȘAȘCHIELE SPANT !

Acolo, în Carpații noștri eterni, păgânii ne ucid Neamul. Batjocoresc altarele creștine și Țara noastră scumpă și dragă. Nu lăsa, Sfinte, să ne chinuie frații, Lucifer și muscalul. Că nădejdea noastră e'n, Tine, scapă-ne de-a comunismului plagă. Ostașii Tăi credincioși, zac în temniți și anticriștii răd de noi. Nedreptatea strigă la ceruri, ne stingem în pribegii și'n nevoi. Nu cerem nimic pentru noi, ci pentru Neamul umilit și sărac. Neamul străns, sub steagul Legiunii Tale, Neamul nostru de țărani. Rugămu-Te, frânge cătușele robiei satanice și fulgeră'n dușmani. Numai Tu, cu spada Ta de foc, ne poți reda Libertatea pierdută. Mii și mii de frați au intrat de vii în pământ, cu gândul la Tine. Plâng mamele noastre copii uciși, iar noi cerșim Dreptatea furată pe la uși străine.

O lume de robi aşteaptă desnădăjduiţi să apară, Arhanghele Sfânt,
Sfărîmînd iadul roşu, Tu, simbol al Dreptăţii Divine, în cer şi pe pămînt.
Zguduie, cu puterea Ta, ascunzişurile diabolice din Moscova păgână
şi revărsă Lumină şi pace peste lumea robită şi Ţara Română.
Primeşte-ne ruga, Ocrotitorul creştinilor, Trimisul lui Dumnezeu,
Acum când sîngerează atâtea ţări, în spre ziua Naşterii Fiului Său.
Scapă-ne, Arhanghele, de urgia Satanei, de atîta umilinţă şi chin
şi apără Creştinătatea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. AMIN !

Brasilia, 8 Noiembrie, 1979

Ziua Sfîntului Arhanghel Mihail

Căpitanului

O trup svăcnind în ştreang, străpuns de gloanţe
Pe care preoţii slujbă n'au citit.
Pe-aici s'au stins muceniceşti speranţe
Ce n'au ajuns cu ruga la sfîrşit...

Ci, " Tatăl nostru care eşti în ceruri "...
Pădure, tu la capul lor l-ai spus
Cînd ramul tău ţi-l sugrumă geruri
Cu chiciura zăpezilor de sus.

Pe-aicea ieri se stînsa floarea ţării
Şi astăzi trup din trupul ţării creşti
Cu veşnică speranţa primăverii,

Pădure, tu, din satul Tâncăbeşti
Pe-aicea cot la cot legaţi cu funii
Urcară Crişti pe Dealul Căpăţanii I.

Ion Ţolescu

"Pădurea dela Tâncăbeşti"

CETATEA LUMINII

Astfel şi-au botezat străbunii noştri capitala Daciei în antichitate. Mai târziu, sub sceptrul regelui dac Sarmis, inima ţării a primit noua denumire de SARMIZEGETUZA.

Cu cîtă credinţă, dragoste şi eroism şi-a apărât gloriosul şi nemuritorul rege Decebal, împreună cu întreg poporul său, Libertatea ţării şi zidurile acestei sacre cetăţi !. Încercuită, în toamna anului 106 d.H. de puternica armată romană, de sub comanda împăratului Traian, comandant şi excelent administrator, supranumit " optimus princeps ", forturile ei se mistuiau în flăcări. Ştim că întru apărarea disperată a capitalei şi-a găsit sfârşitul şi Diegis, fratele regelui retras cu un grup de rezistenţă în munţi.

Astăzi, după aproape două mii de ani, ne-au rămas doar ruinele, cari străjuiesc aceste locuri sfinte, de pe cari s'au înălţat spre ceruri, în semn de supremă dăruire, rugul nemuririi neamului nostru.

Cu gândul la vitejii noştri strămoşi, la sufletul lor, la pămîntul dacic şi la Cetatea Luminii, am îndrăznit să-i punem revistei noastre acest nume istoric.

Dar peste voia noastră, s'au scurs şi s'au înscris în cronica acestor vremuri de restrişte ale omînirii, 23 de ani de cînd s'a întrerupt apariţia acestei publicaţii. Pe lângă rătăcirea noastră printre străini, o mulţime de obstacole au apărut în calea publicării acestor pagini, paralizînd continuitatea luptei începute şi împrăştiîndu-ne colaboratorii.

Ca o speranţă şi garanţie a reînvierii ei, deşi din nefericire tot pe meleaguri străine, lumina acestei cetăţi, nu s'a stins din inima celor ce i-au dat viaţă, cu atîta ani în urmă.

Cetatea Luminii, a fost sortită de milenii, să fie altarul sacru al străbunilor noştri şi centrul spiritual al vieţii neamului carpatic. Acest altar al străvechimei noastre, ne va rămîne în veşnicie, izvor nesecat de credinţă şi îmbărbătare în lupte, împotriva tuturor năpăstuirilor şi a cruzimii barbarilor, cari ne-au cîntropit nu odată pămîntul, dispreţuindu-ne legea şi umilindu-ne sufletul.

Remarcăm că în cele 3 numere din Cetatea Luminii, apărute în S. Paulo în anii 1954 şi 1957, sub răspunderea Bibliotecii Române " SATUL " s'au strîns, ca lângă un iconostas al iubirii de neam, unii dintre cei mai aleşi scriitori ai românismului din trecut şi din exil, cari şi-au schimbat condeiul în spadă, încălzind cu inima, talentul şi dragostea lor, paginile acestei reviste, închinată pămîntului şi poporului român.

S'ar putea întreba, pe drept cuvînt, unii din destăraţii noştri, că ce rost ar mai avea în viitor continuitatea acestei reviste româneşti de cultură şi artă, cînd e plin exilul românesc şi supra saturat de atîtea publicaţii, pe cari majoritatea românilor pribegi, nu le citesc şi nu le sprijinesc, sau în cel mai bun caz le critică.

Răspundem: Spre reînvierea acestei reviste, am dat curs în primul loc impulsului nostru interior şi în al doilea rînd, îndemnul primit dela fraţii şi colaboratorii noştri din străinătate, cari apreciînd lupta şi idealul Cetăţii Luminii, au găsit că reeditarea ei, mai ales în aceste timpuri cruciale pentru Ţara noastră şi pentru lumea creştină, se impune ca o necesitate imperioasă, să apară cu orice sacrificii.

Ştim că aproape toate iniţiativele şi publicaţiile noastre din pribegie, s'ar stinge împreună cu celelalte realizări mai vechi, culturale, sociale şi chiar religioase, dacă nu s'ar sprijini total pe efortul şi pe sacrificiul, mai mult decît eroic, al iniţiatorilor.

Nu vorbim de acele categorii de periodice și cărți reseriste, scoase de stăpânii cei vitregi și spânii dela București, ca de pildă "Glasul Patriei", "Glasul Patriei Robite", cum spunea D-l Pamfil Șeicaru, apoi "Tribuna României", etc., cari samănă numai discordie, minciună și ură diabolică în lumea românească de peste hotare, urmărind cu orice preț, prin arma ta de agenți, cozi de topor și tovarăși ambasadori, să anihileze și să distrugă toate inițiativele și înfăptuirile românești din exil, cari nu le bat în strună.

În timp ce apar unele publicații noi și de prestigiu, o mare parte din cele pionere, au apus demult, stingându-se ca niște lumânări târzii, împreună cu cei ce le-au dat viață.

În acești 37 de ani de nedreptăți strigătoare la cer, de crime, cutremure, vărsări de ape, surghiunire și deportări către Sibiriile de gheață și moarte, când atâția fii nevinovați ai neamului românesc, s'au sfârșit și se sfârșesc în bezna celulelor comuniste și ale tovarășilor moscoviți pe meleagurile "străine străinătăți" se deschid sute de morminte de pribegi, în cari se îngroapă pe vecie dorul și dragostea pentru o Românie Românească, Liberă și cu credință în Dumnezeu.

S
A
R
M
I
Z
E
G
E
T
U
Z
A

CETATE SACRĂ

Te revăd o! cetate cu mii de turnuri
nenumărată cetate a unui vis prea curat
măntorc, și în ruina orelor ce gravitează
chipul tău iar îl caut de neuitat
Memoria fidel păstrează grația ta nobilă
înscrisă 'n curba vânturilor și a cerului
desenu' aerian al rozelor cupole
sclipind în după-amieze imense de așteptări și oriflame
O! te revăd cetate scumpă și nu mai regăsesc
a turnurilor tale 'nalte decât umbra
nenumărată umbră ce s'așterne moartă
pe goliciunea arsă a pământului de altădată
Mai caut în văzduhuri mistica 'nălțime
a creștetului tău suprem către cer îndreptat:
Umbră căzută, mută, înconjurată
de zborul păsărilor crude, 'n cercuri, înopțat

S
A
R
M
I
Z
E
G
E
T
U
Z
A

ALEXANDRU BUSUIOCEANU

Acea Românie, pe care au visat-o marii noștri îndrumători, Horia, Ianacu, Bălcescu, Eminescu, Corneliu Codreanu și Ion Moța "Ca soarele sfânt de pe cer".

Va veni, frați români și frați creștini, ziua cea mult dorită când țara noastră, va face apelul morților căzuți pr toate fronturile de luptă contra dușmanilor și vânzătorilor, cari ne-au aruncat neamul în cea mai diabolică robie. Atunci abia se va știe, câte milioane de români schingiuiți și uciși, au primit moartea cu credința în reînvierea Patriei.

Se știe astăzi, că în Moscova se urzesc cele mai luciferice planuri pentru dominarea și crucificarea lumii creștine.

În aceste clipe îngrijorătoare pentru soarta sufletului omenesc, să ne rugăm lui Dumnezeu și să ne îndreptăm către frații noștri din țară și cei risipiți pe tot pământul, cari nu și-au pierdut identitatea românească și n'au trecut mișelește în tabăra dușmanilor și sbirilor, cari ne-au prigonit, ne prigonesc și ne jefuesc țara și în fața primejdiei de moarte a comunismului ateu, care pe lângă atâtea și atâtea fărâdelegi, urmărește să prăbușească cât mai curând, așezarea creștină a lumii, să le trimitem cu drag acest cuvânt, care e lege și pentru noi:

"Să fim gata de luptă și de sacrificiu, în orice clipă și a ne arun-

ca samuraic în foc pentru eliberarea României de sub jugul Moscovei păgâne, îmbrăcând cămașa morții".

D. Paulescu

" Când vei spune cumpliților tăi dușmani: Nu-mi pasă dacă mă veți zdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră, și când pornești și te menții până la capăt cu această hotărâre senină, nu încapă nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENȚIALUL !

Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele:

ESTE PROPRIA NOASTRA CENUȘA

ION MOȚA

Biruința

e floarea care crește numai în țara jertfei până la moarte.

Vasile Pârvan

CE ESTE POLITICA NAȚIONALISTĂ ? ȘI CE ESTE NAȚIONALISMUL ?

Atributul și l'au însușit mai toate organizațiile politice. Ce reprezintă și cât reprezintă naționalismul acesta ? Care este deosebirea între naționalismul autentic și naționalismul partidelor ?

Naționalismul are o notă de agresivitate și de singularizare. El este o politică de afirmație a nației respective. Este o politică de ofensivă și de afirmare. Rosturile lui, trebuie concretizate într'un stat național, care să nu fie la dispoziția cetățenilor. Ci să fie un stat de prestigiu, cu misiune istorică, culturală, civilizatoare.

Naționalismul este însușirea prin care un popor determinat se angajează printr'o anumită fire, printr'o anumită expresiune în raport cu celelalte. Este un element de identificare. Modul de reprezentare al unei națiuni este propriu acelei națiuni.

De aceea naționalismul nu este planetar, nu este universal. Naționalismul înseamnă a iubi pământul, a trăi în formele pe care le da existenței tale firea ta. Naționalismul ca atare nu poate să se manifeste decât în cadrul unei națiuni și aici intervine specificul unei națiuni. Naționalismul este o armă de luptă, de înlăturare, această armă nu se trebuie întinsă împotriva altor popoare cu scop de acaparare, de cucerire; este o armă de luptă firească, care leagă pământul cu cerul, a unei singure națiuni.

Naționalismul, apare ca singura formă de luptă și de expresiune a unui stat național. Naționalismul ridică niște ziduri spirituale între o națiune și alta, dela cer la pământ. Este naționalismul unui pământ anumit, naționalismul unui suflet anumit.

Naționalismul este o nouă etică și o altă ierarhie de valori. El promovează spiritul național înaintea celui cetățenesc, condiționează de primatul național, toate celelalte rosturi statale.

Prin mistica națională, se crează un om desfăcut de abjectul materialism al epocii, se desghioacă omul de aderențele epocii actuale, și se face școala permanențelor eroice.

Naționalismul formează omul virtuților cardinale: curaj, preot as-
cet, corect, ostaș.

Naționalismul, concepe societatea ca pe o mare armată, cu o erarhie spirituală și o conducere adecuată. Naționalismul este un ostaș în slujba unei credințe. Acțiunile lui sunt subordonate interesului Patriei. El se comportă ca și cum ar face-o într'un război pe care îl poartă națiunea lui. Esențialul este spiritul de jertfă.

Naționalismul nostru, va desființa politica interesului personal. Desvoltarea virtuților cardinale în om, acesta e rostul și ființa naționalismului nostru.

Concretizarea naționalismului nostru se face sub simbolul unui stat, creat pe alte baze. Fără a fi un sistem dialectic, ca marxismul și democrația, prin cultivarea însușirilor supreme ale omului, naționalismul poate fi și un sistem social în măsura în care este o școală educativă de înalt idealism.

Ce reprezintă în schimb naționalismul partidelor ? Un atribut formal: atât și nimic mai mult. Răspunsul la problema pusă de noi îl vom da de la naționalismul nostru. Cu cât au contribuit partidele naționale la crearea unui stat național românesc ? Care este sensul de viață națională în care au îndrumat spiritul și viața acestei țări ? Cât au contribuit la tălmăcirea potențialelor materiale, spirituale și morale ale țării în valori real-naționale ?

VASILE MARIN - CREZ DE GENERAȚIE

N.º 733 • 24 de ENERO de 1981 •

BOLETIN INFORMATIVO

N.º 2

FUERZA NUEVA

XLIV aniversario in
memoriam de los
voluntarios rumanos en
la Guerra de Liberación

Blas Piñar y Jorge Demetrescu. Ricardo Alba, a la derecha de la fotografía.

AL LADO DE ION MOTA Y VASILE MARIN

En las doce del mediodía, y es-
tar allí, en Majadahonda, ante su
tumba, no era sentir frío. En el
XLIV aniversario de la muerte de Vasile
Marin e Ion Mota, la ventisca, helada
del todo, que enmarcaba el 13 de ene-
ro, se sumó al acontecimiento emotivo
para medir temple y espíritu y fe de los
hombres fieles a unos principios, que
siguen el ejemplo de los caídos. Allí es-
taban Horia Sima, jefe del Movimiento
Legionario rumano; la viuda de Marin;
el presidente de la Comunidad Ruma-
na en España, Jorge Demetrescu; el
vicepresidente, Trajano Popesco; Ni-
colás Rosca; Ovidio Taișea, Jorge
Cortea y otros excombatientes venidos
de diversos países.

Allí estaban Blas Piñar, presidente
Nacional de Fuerza Nueva, Ricardo Al-
ba, secretario general, Ramón Saba-
tor, secretario político, representa-
ciones de Fuerza Joven y de otros gru-
pos nacionales.

El cierzo, que dijo firme y elegante-
mente Blas Piñar, alentaba a los cen-
tenares de personas que asistían al emo-

Horia Sima deposita una corona de flores.

tivo acto. Realmente, aquel frío
producía calor: encendía corazones.
«El fuego sagrado se mantiene», dijo
Blas Piñar. «No importa el paso del
tiempo. Ante esta cruz que simboliza
la caída de dos hombres, Ion Mota y
Vasile Marin, que combatieron por su
Patria, por España y por la Cristiandad,
aquí estamos, como cada 13 de enero,
para honrar su memoria».

Al partir, todos y cada uno, desde la
presencia inamovible de un ejemplo y
una cruz, las mentes estaban claras, el
corazón rebosante de amor fraterno
hacia los héroes, y hacia quienes los
secundan e imitan. Y el espíritu de to-
dos, más elevado que nunca.

Ion Mota, Vasile Marin (Presen-
tes. □

la Legión rumana combatiendo por su patria, por España y por la Cristiandad. Tras afirmar que "no importa el paso del tiempo ya que su recuerdo es imperecedero cuando se alberga en el corazón de hombres y mujeres que mantienen el fuego sagrado" y que "los ideales se mantienen firmes si tienen capacidad de seducción para enamorar a las nuevas generaciones", manifestó, comentando las inclemencias del tiempo, que "el cierzo de esta mañana, el frío que nos rodea y que penetra en nosotros, no tiene fuerza suficiente para apagar la llama, el fuego y el calor, el ímpetu y el coraje de quienes luchamos por las mismas ideas que Mota y Marin."

Finalizó su intervención diciendo: "Ante esta cruz, en esta punta de Occidente que es España, volvemos a gritar con el mismo fervor y entusiasmo que otras años: Mota y Marin; presentes! Viva Rumania! Arriba España!" Voces que fueron contestados por los asistentes.

Intervención de Nicolás Rosca

Por su parte, el legionario rumano Nicolás Rosca tuvo emotivas palabras para sus camaradas caídos, "quienes amaron al hombre y supieron quemar en este maravilloso fuego sus propias vidas". Mota y Marin, dijo, vinieron a aquella España del 36 rota y ensangrentada por sus innumerables enemigos para aportar su valor rumano y su espíritu de sacrificio. Ellos no llevaban odio en sus almas, ni siquiera para el comunismo que aquí afilaba ya los cuchillos que iban a degollar años más tarde nuestro propio país. Vinieron precisamente para vencer los odios.

Nicolás Rosca después de recordar algunas frases de Mota-"El espíritu de sacrificio es lo esencial... más fuerte que los tanques y las ametralladoras"- y de Marin-"Los tiempos pidem hombres enteros, hombres empapados de una fe profunda que no duden frente a las grandes determinaciones"- se refirió al "testamento vivo de estos hombres que nos pide luchar sin descanso, en la perseverancia del apóstol y la valentía de las almas escogidas para el bien de los demás, de las naciones de nuestra comunidad humana". Finalizó su intervención pidiendo que "de su verdad brote para nosotros el ejemplo". Los asistentes rumanos cantaron el "Sfânta Tinerete", himno de la Guardia de Hierro rumana, y todos los presentes el "Cara al Sol".

Blas Pinar, dio fin al acto con las voces: "Ion Mota y Vasile Marin; presentes!", "Caídos por Dios y por España; presentes!", "Franco, presente!", "José Antonio, presente!", "Viva Rumania!", "Viva Europa próspera y unida!", "Arriba España!", "Viva Cristo Rey!", que fueron respondidas por todos los allí congregados.

"Pertence à História Nacional não aquele que viverá e vencerá- sacrificando a linha da vida da Nação- mas aquele que, não importando se vencerá ou não, manter-se-á nesta linha."

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Na luta de vida ou morte que se dá sobre a face da terra, entre as forças luminosas do Bem e as forças subterrâneas do Mal, o Movimento Legionário (romeno), fiel ao Capitão, caminha para frente, orgulhoso do seu passado, destemido e pronto para qualquer sacrifício pela libertação do Povo Romano da escravidão e pela defesa de Cristo."

HORIA SIMA

DESROBIREA ROMÂNIEI PRIN LUPȚĂ POST ȘI RUGĂCIUNI

Indemn adresat exilului

1960-1981

Glăsuia cândva un pustnic: "Precum vederea este mai mare decât toate simțurile, așa și rugăciunea este mai mare decât toate faptele bune". Iar Sf. Apostol Pavel în epistolele sale scrie: "Credința fără fapte moartă este".

Vitejii și credincioșii noștri Domnitori, când intra în țară și porneau într-un suflet la luptă împotriva barbarilor năvălitori, implorau prin rugăciuni ajutorul lui Dumnezeu.

E renumită istoria noastră de lupte crâncene contra păgânilor, cari și-au vărsat ura sălbatică și groaza morții asupra neamului românesc. În cele mai sângeroase bătălii, de multe ori numai cu o mână de oameni, principii și căpitani noștri, puneau pe fugă armate mult mai puternice decât ale lor, pentru că se aruncau în foc cu credința și nădejdea în Tatăl Cereșc.

Dintru începutul începuturilor, din vremea preistoriei și a erelor, din timpul străbunilor noștri regi ai Daciei, din dinastia cărora subliniem doar câteva nume: Dromihetes, care își avea scaunul domnesc în orașul Helis (Cetatea Luminii), din timpul lui Buerbista făuritorul primului Stat Independent al poporului dac, acum 2051 de ani, de la Sarmis și Durai, tata lui Decebal și de la Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare la Mihai Viteazu, Matei Basarab și Vasile Lupu și de la Dumitru Cantemir și Alexandru Ioan Cuza, la Eminescu și la Corneliu Codreanu, neamul nostru nu și-a părăsit niciodată pământul său și postul de sentinelă a Europei și a Carpaților, la poarta invaziunilor barbare, pentru că ne-a ales Cerul și istoria lumii, să fim cruciați și apărători fideli ai Creștinătății.

Numele lui Mircea cel Bătrân, prin vitejia sa în războaie, s'a înscris printre cele mai strălucite și glorioase nume istorice ale omenirii. "Principe între creștini cel mai viteaz și cel mai ager",

îl caracterizează cu admirație cronicarul turc, Leunclavius.

Stau mărturie paginile istoriei românești și universale și ne spun că Ștefan cel Mare, văzându-și Țara Moldovei în atâtea rânduri înconjurată de lifte păgâne "câtă frunză și iarbă", îngenuchia în fața altarului și se ruga din tot sufletul lui Dumnezeu, să-i trimită ajutorul și îndurarea Sa, ca să poată birui dușmanii, iar după fiecare luptă, în semn de mulțumire, înălța biserici și mănăstiri, slăvind puterea și ocrotirea Tatălui Cereșc. "Atlet al lui Christos", l'a numit papa și biserica creștină, pe care a apărât-o ca nimeni altul, cu Crucea și cu Spada, acest nemuritor Voevod al românismului.

Se spunea despre Mihai Viteazul că era ocrotit de Sf. Arhanghel Mihail. Iar când călăul primise poruncă să-l decapiteze, fulgerat de privirea viteazului Domnitor și cuprins de spaimă, a scăpat secura din mâini, strigând în gura mare, "Eu nu pot să omor acest om".

Constantin Brâncoveanu, martir al creștinătății, a fost ucis de turci cu întreaga lui familie, pentru că nu s'a lepădat nici în fața morții, de credința și graiul său din străbuni.

Cu aceste virtuți și arme spirituale, cu patriotismul și spiritul de jertfă al Domnitorilor din trecut, al martirilor și îndrumătorilor noștri de totdeauna, vom birui în mod absolut sigur, stăpânirea satanică a comunismului distrugător de neamuri, de cultură și de credință și ne vom scoate țara din sclavie. Altă cale de eliberare a neamului nostru și de desrobire a tuturor țărilor robite și vândute de paralizicul Roosevelt și Churchill lui Stalin nu există.

Acest drum spinos, de năpăstuirii de suferință și renunțare în binele Patriei și purificarea sufletului nostru, drum semănat cu mii și mii de morminte de viteji, întru renașterea și reîncreștinarea noastră națională ne-a fost indicat și pecetluit cu

nenumărate sacrificii de întemeietorul Gărzii de Fier, Corneliu Codreanu, încă din anul 1919, în străvechea pădure Dobrina din Moldova.

Vor trece veacurile și vor scrie cronicile neamurilor creștine, despre cruzimea barbară cu care au fost prigonțiți și uciși, cei mai buni fii ai României, cari strânși ca'n vremuri de răscruce, sub steagul lui C.Z. Codreanu, au fost schingiuiți și purtați în lanțuri prin toate închisorile, celulele și lagărele, înconjurată cu ziduri de sârmă ghimpată și batjocoriți de sbirii netrebnicului rege Carol al 2-lea, de camarila politicienilor vânduți iudaismului și de toți trădătorii poporului român.

Secerați de mitraliere și asvârliți în timpul nopții în gropi necunoscute, sufletul nevinovat al tinerilor luptători, va aduce încurând și când nimeni nu se va aștepta, Marea Biruință a Neamului Românesc.

În lanț neîntrerupt de rugăciuni, ziua și noaptea, în meditații și în post și-au menținut legionarii Căpitanului, credința și unitatea, prin lagăre, temnițe, beciuri întunecoase și umede, injurați și bătuti până la sânge de jandarmii lui Bengliu și călăii lui Armand Călinescu.

Răpiți de gardienii brutali din sânul familiei și de lângă copii, în timp de iarnă numai în pijamale și loviți fără milă, când cruzii temnicieri nu mai puteau scoate nici un cuvânt de insultă sau de desolidarizare de Legiune sau de trădare din gura victimilor, s-au pregătit locurile doșnice și luncile, unde își descărcau ura criminală și gloanțele în trupurile chinuite, sau le scoteau unghiile de via, cum au făcut cu Sterie Ciumeti.

Iată ce scrie, în 1937, Victor Puiu Gărcineanu, asasinat în lagărul de la Vaslui, unul din străluciții juriști ai Iașului și profund gânditor al Mișcării Legionare, despre "Prezența în istorie a Căpitanului":

"Personalitatea acestui om e reprezentativ românească prin aceea că e singurul om politic care crede în Dumnezeu. Nu numai că el crede. Dar crede că politica e supusă și ea lui Dumnezeu. Prin aceasta e pe linia românească a lui Ștefan cel Mare".

Corneliu Codreanu, în afară de faptul de a fi fost înzestrat cu o putere spirituală și cu imbolduri sufletești cari "mergeau la problemele adânci ale trăirii omenești", în punctul 53 din "Cărticica șefului de cub" stabilește norma pentru legionari + Rugăciunea ca element decisiv al victoriei + cu condiția dreptății și moralității acțiunii.

Cu aceste gânduri, aspirații legitime românești și totală încredere în viitorul țării noastre, de sub cerul anului 1981, Cetatea Luminii, se îndreaptă către toți românii de pretutindeni, îndemnându-i să lupte și să înalțe în pribegia lor, rugă fierbinți lui Dumnezeu și cerând ajutorul morților noștri, pentru eliberarea neamului nostru din robia satanică a comunismului.

CETATEA LUMINII

Oamenii sănătoși, nu se opresc în drumul lor pentru că au bătătură. Bismark

Să aparții prin trăirea ta în lume mai mult Cerului decât pământului. - Petrarca

Să mergem despărțiți și să atacăm uniți. Moltke

În război este foarte ușor să te întâlnești cu moartea. Lucrurile nu sunt grele de făcut. Ceea ce este greu este să ne punem în starea de a le face. - Constantin Brâncuși

FILE DE ISTORIE

N.S.GOVORA

Conservatorii au stat la putere 7 ani, din 1888-1895. Și liberalilor, cari erau învățați cu puterea, li s'a părut opoziția lungă, prea lungă. Partidul liberal, mai mult decât oricare partid, era deprins cu puterea și nu cu opoziția, scrie Dl. Mihai Fotin Enescu, intelectual din exil, mare cunosător al partidului liberal, fiind el însuși fiu al unui mare liberal, ministru în diferite rânduri, din nefericire pentru Țară, de puține ori și mai ales de scurtă durată.

"Partidul liberal fusese slăbit de diferite dizidențe care îi amenințau existența" scrie mai departe ilustrul om politic. Și mai face observația că opoziția fusese lungă, tare lungă. N'a fost nici mai lungă, nici mai scurtă, de 7 ani. Conservatorii stătuseră în opoziție ceva mai mult: doisprezece ani, dar se pare că aceștia rezistau mai mult... la opoziție.

Partidul-marele partid, căruia Țara pe lângă independență, îi mai datora și multe altele pe care nu mai e cazul să le mai enumerăm, murea în opoziție de șapte ani și era în pericol să piară. Și atunci Mitiță Sturza care rămăsese șef în locul Marelui Șef Ion Brătianu, a readus partidul la putere. Cum? Făcând o politică de "sărut mâna" ne precizează Marele om politic al exilului. Deci o politică nedemnă pentru familia Brătenilor care în alte timpuri și alte situații, făcuseră revoluția dela Ploiești pentru că erau ținuți departe de putere. Așa, a tremurat Neamțul de frică și odată cu el, toată Germania! Cititorii au văzut că Neamțului i-a fost așa de frică, că pe urmă ca să împace pe Marele Șef, l'a ținut la putere doisprezece ani! Și l-a convins pe Neamț care era fricos, că nu e bine să afle despre Tratatul încheiat cu Germania nici un conservator, căci va afla și Rusia. Neamțul nu trebuie să aibă încredere decât în liberali, căci ei sunt oameni de nădejde, mai ales când sunt la putere.

Și mai aflăm tot dela dl. Mihai Fotin Enescu, că o politică cu sărut mâna a dus și Vintilă Brătianu, tot de frică să nu se distrame partidul. Ba chiar și I.G. Duca, care a căzut la învoială cu un aventurier-regele Carol al II-lea- pentru" că se temea de o opoziție prea îndelungată, care ar fi amenințat existența partidului liberal". Dar partidul liberal a avut totdeauna noroc de șefi pricepuți. După o scurtă perioadă, șefia revine pe mâna unui alt Brătianu, care cum se va vedea la timp, a fost un șef mai îndemânatec decât cel ce a stat la putere un timp record de 12 ani: acesta venia și pleca de la putere când îi plăcea. Acest fenomen al politicii românești s'a numit Ionel I.C. Brătianu.

În 1890, Dimitrie Sturza, președintele partidului liberal a publicat o broșură intitulată "Europa, Rusia și România". E drept că zisa broșură a fost tipărită în timpul când partidul era în opoziție și deci autorul se plictisea. În această broșură se ocupa de cartea panslavistului Danielevschi "ce fusese publicată sub titlul "Rusia și Europa". Și nemțește știau mulți dintre oamenii noștri politici și totuși de importanta carte a lui Danielevschi, s'a ocupat numai un Român. E probabil că acest Român a profitat de faptul că se găsea în opoziție, și că deci avea timp destul să ofteze după putere. În România, de o carte de importanță celei a lui Danielevschi, nu s'a mai ocupat nimeni, n'a mai avut timpul să se ocupe deși Danielevschi era o figură centrală a panslavismului rus. Este aproape sigur că nici un om politic român nu auzise de Danielevschi și nici de panslavism, deși după războiul din Crimeia panslavismul a atins culmea importanței sale. Și Rusia era ca totdeauna, dușmanul nostru de moarte. (,)

Broșura lui Dimitrie Sturza discută și scoate în evidență cartea lui Danielevschi, autorul făcându-și studiile sale în Bonn și München.

Da broșura lui Sturza n'a produs nici o impresie asupra cititorului român și mai ales asupra oamenilor politici. Poate că îi lipsea lui P. Mitrie Sturza talentul, ca să forțeze audiența cititorului. Cert este că broșura lui Sturza a trecut neobservată. Iată că peste zece ani, în 1910, un articol care se ocupa despre același subiect, arzător subiect, periculo-lul rusesc, a produs senzație.

Articolul se numește simplu "Dusmanul natural" și a fost scris de Take Ionescu. E drept că Take Ionescu a fost un autor de mare talent, care știa să zguduie pe cel mai indiferent cititor, care la Cameră era în stare să ridice pe ascultători în picioare, să-i înnebunească. Talentul său de orator era cunoscut în toată țara. I se spunea "Tăkiță gură de aur". Articolul "Dusmanul natural", e pe linia marilor articole de gazetă a marilor gazetari, articole cari fac epocă, de care se vorbesc chiar după moartea autorului. După noi, articolul despre care este vorba, are în plus ceva profetic, e un articol care se scrie odată la un deceniu sau la mai puțin. Este poate un articol trâmbită, articol care marchează pietre de hotar. Il redăm în întregime :

"In marea luptă dintre popoare, ca și între indivizi, sunt două rivalități. Unele, oricât de vâ, oricât de pline de consecințe dureroase, oricât de prejudiciabile, pentru pacea lumii, nu sunt datorită decât întâmplărilor. Un capriciu de suveran, o nebunie națională, o neînțelegere subită, o atingere de amor propriu care la rândul său provoacă la adversar o sete nestinsă de răzbunare, una singură din aceste cauze este de ajuns pentru ca să provoace manifestarea lor. Aceste rivalități joacă de sigur un rol în istorie, uneori sângerează chiar un veac întreg, dar până la sfârșit sunt destinate să se stingă, pentru că rădăcinile lor nu se afundă în fatalitatea lucrurilor.

Sunt și altfel de rivalități, rivalități de acele întipărite în cartea istoriei prin cursul inexorabil al evenimentelor, și care, cu toate silințele guvernelor, cu toată mărinimia suveranilor, cu toate îmbrățișările și toate jurămintele de prietenie eternă, mai curând sau mai târziu izbucnesc. Aceste rivalități sunt cele mai primejdioase, jocul lor servă de subiect la acea nesfârșită epopee, ce se cheamă istoria omenirii. Căci ele nu se împacă decât când unul din rivali a dispărut, sau cel puțin, când amândoi, în urma unei lungi și dureroase experiențe, au dobândit convingerea că le este cu neputință să se suprimă unul pe altul.

Rivalitatea imperiului rusesc către noi aparține acestei ultime categorii.

Ne explicăm, pentru că nu vrem ca să ni se atribuie alte gândiri, decât pe ale noastre. Departe de noi ideea de a acuza de ostilitate guvernul al imperiului vecin. Din contră, credem ferm că împăratul actual este un sincer partizan al păcii.

Dar puterea lucrurilor este așa încât, presupunând chiar că, mâine un filantrop și chiar un filoromân s'ar sui pe tronul Țarilor, problema ar rămâne aceeași.

Existența noastră este incompatibilă cu realizarea idealului imperiului rusesc; ostilitatea sa în contra noastră nu poate să înceteze decât în ziua când va reuși să ne suprimă, sau în ziua în care îi va fi complet probat că îi este cu neputință să ne facă să dispărem.

Este inutil să scotocim istoria, ca să ne convingem de acest adevăr. Oricât de puternice ar fi probele pe care ni le dă și care demonstrează că, de aproape două veacuri - adică de când ne cunoaștem - imperiul Țarilor a făcut tot ce i-a stat prin putință ca să ne subjuge, oricât de evident ar fi că norocul singur ne-a scăpat de soarta Basarabiei și a Poloniei, nu ar fi îndeajuns.

Au mai fost și alte rivalități care au durat două veacuri, și care, totuși nu-și aveau izvorul în nemiloasa logică a lucrurilor.

Nu. Căciace dă ostilității Rusiei în contra noastră adevăratul ei caracter, este pozițiunea noastră pe cartă Europei.

Noi ne aflăm în pragul celui mai mare imperiu al vremurilor moderne, suntem vecinii unui popor de sută de milioane de suflete, care în 50 de ani, își îndoiește populațiunea; ne aflăm în drumul unei națiuni tinere, inteligente, entuziaste, a unei națiuni cu atât mai de temut cu cât nu-i contestăm calitățile; noi suntem la granița unui popor care ca toate popoarele de la nord - se simte atras de un neînfrânt și veșnic avânt către mările de smarald ale sudului.

Este o regulă imuabilă, o tendință naturală ca națiunile, ca și indivizii, să alerge după aerul îmbalsămat, după soarele arzător de miazăzi.

Rusia cu tot vastul său teritoriu, se înăbușe în cețile Balticii; ea caută să răsuflă prin sud, și se silește să-și dea aer prin trei deschizături de odată: prin extremul Orient în apele japonului, prin golful Persic, care deschide pe jumătate vastul său imperiu, și prin Mediterana, către care au aspirat toți oamenii dela nord, și pe malurile căreia atăția din ei și-au găsit mormântul.

Din aceste trei drumuri, cel mai important este sigur cel al Mediteranei: acolo se află faimoasele strâmțori, cheia Europei; acolo se află cetatea Cezarilor Orientului și Metropola ortodoxiei. Toate silințele imperiului, toate aspirațiunile, toate avânturile națiunii ruse, se îndreptază către acest punct.

Ei bine, soarta ne-a așezat ca o piedică tocmai pe acest drum, astfel încât Rusia nu poate să ajungă acolo unde o cheamă logica dezvoltării sale, decât trecând peste trupul nostru.

Între Rusia și noi, nu este vorba de o neînțelegere trecătoare, nici chiar de una din acele uri necugetate pe care vremea poate să o topească tot așa precum au făurit-o. Nu. Este aici ceva mai profund. Este vorba de două vieți cari se exclud reciproc, sau mai bine zis, de o existență, de aceea a neamului românesc, care nu poate rămâne în picioare decât dacă Rusia este forțată să puie un frâu ambițiunii sale.

Într-o astfel de problemă, nu poate fi chestia de neînțelegere, de compromis, de concesi. Dacă trăim, Rusia nu reușește în ceiace, de două veacuri a încălzit inima poporului rus; dacă imperiul vecin reușește să-și realizeze visul pe care l'a urmărit și-l urmărește cu atâta încredere și tenacitate, statul român și neamul românesc nu vor mai fi decât o amintire.

Iată adevărul. Locul pe care îl ocupăm pe cartă Europei nu este al fericiților cari pot să trăiască fără grije și fără trudă. Îndărătul ruinelor Parthenonului, acoperit de gloria clasicismului, ascuns în fundul unei peninsule, poporul grecesc poate să stea spectator la marile rivalități care turbură națiunile moderne. Cu totul altul este destinul nostru. Aruncați de soartă în valea Dunării, în încă, teatrul marilor catastrofe, postul nostru este greu, dar va fi un post de onoare. Istoria ne-a făcut avangarda civilizațiunii occidentale, în contra năvălirii de la nord, cum altădată ne făcusem avangarda civilizațiunii europene în contra năvălirii asiatice, când aceasta venea dela sud. Să opunem spada noastră la orice încălcare, fie că ar veni de dincolo de Dunăre ori de dincoace de Nistru, asta a fost și va fi soarta noastră.

Oricât de penibilă ar fi constatarea acestui adevăr, tot e mai bine să ne dăm pe deplin seama de dânsul, decât să adormim într-o siguranță iluzorie. Forța lucrurilor face din noi un obstacol în mersul înainte al unui mare imperiu, care este în același timp o națiune puternică. Acest imperiu a încercat, încearcă și va încerca să meargă pe calea pe care crede

că îi este indicată de Providență. Noi ne aflăm în calea sa. Imperiul țărilor, așa dar, a încercat, încearcă și va încerca să ne șteargă de pe harta popoarelor.

Dealtfel este oare așa de necesar să căutăm în logica situației geografice și în învățămintele istoriei, care va fi politica viitoare a imperiului rusesc?

Această politică nu e deloc un secret. Gânditorii ca și patrioții și oamenii de stat ai Rusiei, afară de cei pe care scrupulele unei situații oficiale îi opresc, nu se sfîșiesc de a ne-o spune.

Își maschează numai vederile lor cuceritoare printr-o teorie destinată după dănsii ca să dea lumii moderne un nou tip de civilizație, să facă să nască în partea orientală a Europei o viață nouă. Pentru realizarea unei opere atât de grandioase și de binefăcătoare, distrugerea celor mici nu atârână în balanță.

Oamenii sănătoși, a zis prințul Bismarck, nu se opresc în drumul lor pentru că au bătăături. Națiunea căreia Providența i-a încredințat o misiune așa de mare, nu poate să se oprească în mersul ei pentru ca să nu dis-trugă neamul românesc."

Acest articol trebuia, cum am spus mai sus, să rămână peste ani, peste veacuri, atîta timp cât dăinuia acel dușman natural, cât timp rusul ar fi rămas dușman natural. Adică până azi și încă o sută de ani. Pericolul rusesc a fost sesizat de Take Ionescu și nu numai că a sesizat pe-buîntat fraze care merg la inimă. Citit astăzi după optzeci de ani, arti-colul nu pierde nimic din interes, este proaspăt, pare că ar fi fost scris ieri, el este veșnic pentru că e pe linia marilor adevăruri.

Și totuși n'a fost așa. Articolul care trebuia să rămână mereu actual a fost repede uitat. După mai puțin de 14 ani, acest articol nu mai avea nici o valoare și nu i se dădea nici o crezare. Și nici o valoare nu-i acorda nici autorul lui. Se poate crede atunci că au fost cuvinte fru-sălbii, care le dă numai trecătoarea valoare a articolelor de gazetă, care trebuie să dureze o zi sau hai să zicem prin excepție, două zile. Ba poa-te articolele care durează mai mult de o zi jenează pe autor. Autorii articolelor trîmbiță, articolelor care durează nu le fac plăcere autori-lor care nu-și pot schimba părerile după cum își schimbă jacheta.

Articolul piatră de hotar de mai sus, a fost scris cum am spus, în anul 1900. Și iată că în 1914, adică numai peste paisprezece ani, autoru-lui nu i-ar fi convenit să-i fie amintit de cititori, ar fi fost jenat. Și se pare că nimeni dintre cititorii lui Take Ionescu, nu și-l mai amin-tea acest articol care era menit sau cel puțin trebuia să trăiască atî-timp cât ar fi existat pericolul rusesc. Se poate pune întrebarea: pericolul rusesc dispăruse în 1914, numai exista dușmanul natural? Să prezentăm o altă față a problemei. În viața poporului nostru s'au pre-zentat două momente grave când s'a spus: trebuie să facem cutare lucru cu orice risc, nu se poate face altfel. Prima dată ni s'a prezentat prob-blema în mod fals și am fost păcăliți. Era în 1866. S'a dat o lovitură de Stat documentându-se cu nu se putea face altfel, trebuia să se facă așa, cu tot riscul. A fost izgonit Domnitorul Cuza și ni s'a documentat că trebuia să se facă așa și nu altfel. Ni s'a documentat că România nu pu-tem avea un domnitor străin de oarece asta era una din dorințele Divanurilor ad-hoc. Dacă mai rămăneam fără îndeplinirea acestei dorințe ale Divanuri-lor ad-hoc câțiva ani, ar fi fost pieirea noastră !!! Și am trecut prin mari pericole, am scăpat de la distrugere numai datorită norocului. Trăiam sub garanția puterilor europene care ne admiseseră Unirea Principatelor numai cât va trăi Cuza Vodă. Și noi am încercat norocul fă-ră să fie nevoie; am încercat marea cu degetul.

Și marele nostru noroc a fost izbucnirea războiului Austro-Prusac cu înfrângerea Austriei. Altfel Austria nu ar fi rămas cu mâinile încruci-șate. Suntem acum în 1916. Da, acuma nu avem decât o soluție: să intrăm în războiu pentru ca să cucerim Ardealul. Nici neutralitatea nu era o soluție. Dacă am fi rămas neutri am fi fost descalificați. O ocazie care se prezintă odată la o mie de ani, nu poate să fie lăsată să treacă.

Orice român, fie de o parte sau de alta a munților Carpați, gîndea așa, simțea așa. Pericolele erau multe dar nu era altă ieșire: îvingem sau murim. Punctul de plecare îl aveam pe Mihai Viteazu, el ne arătase drumul de urmat. Ultimul, poetul, "pătîmirii noastre", Octavian Goga, ne-a făcut să simțim că nu putem fără Ardeal și că preferăm să murim pentru Ardeal decât să trăim fără el.

Dar ce ne facem cu pericolul de totdeauna, cu Rusia? Categorie pen-tru Ardeal trebuia să încercăm acest noroc, trebuia să stăm alături de Ruși, să luptăm alături de rus cu tot pericolul ce-l prezenta Rusia.

Dar credem că cineva trebuia să rămână deoparte. Acel cineva era Take Ionescu. El scrisese "Dușmanul natural", acel prea frumos articol, articolul trîmbiță, care ne indicase unde se află dușmanul natural. Natu-ral el nu trebuia să aleagă drumul opus, drumul lui Petre Carp și a ce-lorlalți dar trebuia să rămână în rezervă.

Ce frumos ar fi fost dacă ar fi continuat să agite marele adevăr: dușmanul natural este Rusia, care nu trebuie uitat niciodată. Să fi rămas până după rzboiu, să fi transformat acest articol în zeci, în sute de ar-ticole, să-l fi transformat în clopot de alarmă care să, aducă aminte tu-turor Românilor că pentru noi rusul rămâne mereu Dușmanul de moarte.

Trebuia să vegheze că acest adevăr nu trebuia să se demonetizeze prin victoria înșelătoare care ne-a adormit pe toți în cap cu Ionel Bră-tianu și Nicolai Iorga.

Câte stele sunt pe cer
Toate pîn' la ziuă pier.
Numai una blestemată,
Stă pe fabrici cocoțată.

Auzită dela D-na L. în
anul 1964.

NE-A PARASIT PROFESORUL T. ONCIULESCU

În ultimul moment, înainte de încheierea acestui număr din revista "Cetatea Luminii", am primit din Suceava trista veste a încetării din viață, în Italia, a profesorului Teodor Onciulescu dela Universitatea din Roma și din Napoli, ultimul domiciliu al familiei sale, fiind înmormântat în ziua de 14 Aprilie a.c.

Ne-am adresat urgent doamnei Leontina, rămasă singură printre străini, să ne comunice ce s'a întâmplat cu soțul ei, de s'a sfârșit așa de repede, deși auzisem că era bolnav.

Atât profesorul Onciulescu, cât și îndurerata sa soție, sunt consăteni din satul de arcași - Voloca - de sub streșina Cosminului, astăzi înrobii și schingiuit de anticriștii Moscovei, în Bucovina martirizată.

Onciulescu, face parte din prima pleiadă de tineri ai satului, cari s'au ridicat la învățătură mai înaltă, în epoca dintre cele două războaie mondiale, când copiii de țărani li se deschideau ușile către școlile de meserii, licee și universități.

La vestitul și vechiul liceu "Aron Pumnul" din Cernăuți, am fost colegi, însă el era cu un an înaintea mea și se distingea printre primii elevi ai clasei. Universitatea Cernăuțeană, era împânzită într-o vreme de feciorii satelor noastre și din alte regiuni ale României, dominând studenții în costume naționale, trecând examenele cu succes, iar în timpul vacanțelor, se întorceau la munca câmpului, în mijlocul consătenilor, ajutându-și părinții.

Pe noi doi, cari ne-am cunoscut din fragedă copilărie, pot spune că ne leagă aproape același destin. Suntem copiii aceluiaș sat, cu o vechie biserică bătrânească. Cu săteni muncitori și cu credință în Bunul Dumnezeu. Am fost colegi de școală și de universitate cu aproape toți fruntașii de mai târziu ai studenției bucovinene, Tudose Popescu, Ion Turcan, Ion Negură, Aurel Nenati, Filon Lauric, G. Macrin, Ilie Imbrescu și tinerii poeți, Mircea Streinul, Vasile Posteucă, Mihai Horodnic, G. Todiraș, Clopina, Iulian Vesper, Teofil Lianu, Dumitru Leontieș, Vianor Bădescu, etc.

Această nouă lume de tineri, pornită de pe prispa satelor la învățătură și luptă pentru neam, își găsește împlinirea într-un ideal, împreună cu Onciulescu, în aceste câteva rânduri rămase dela V. Posteucă în "Amintiri dela Iconar", după cum urmează:

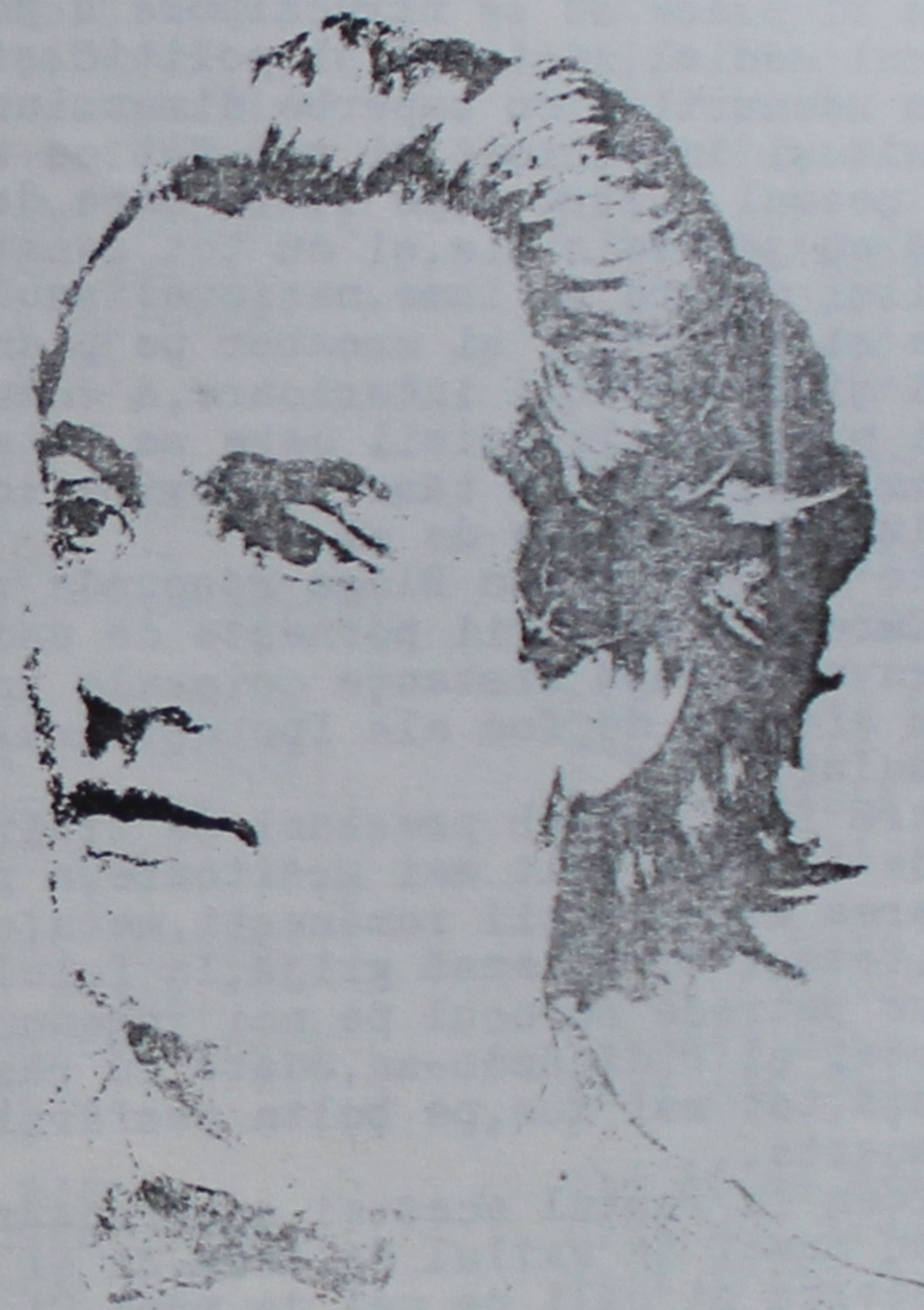
"Noi bucovinenii, am anticipat mișcarea naționalistă a tineretului român, prin două splendide ridicări locale, provinciale. Una a fost organizația arcașilor lui, Dumitru Străchinaru, pe plan social, cultural și național, și alta, gruparea literară a Iconarului, ctitorită de Mircea Streinul."

Din această "Țară de Sus" a Moldovei, din aceeași Bucovină "cu mănăstiri și brazi", pământ de țărani și poeți, de pe plaiurile acestei Regine, cu Doine și Hori, s'a ridicat spre muncă și lumină și T. Onciulescu. Profesorul nostru, n'a scăpat nici el de prigoana regimului comunist din țară și de tovarășii reserști, însă n'au reușit să-l momească să vină să le țină conferințe, etc.

În numărul viitor al revistei noastre, ne vom ocupa pe larg de activitatea culturală, publicistică și universitară a fratelui nostru, care sporește numărul mormintelor de români deșărați, cu încă unul. Încă un stejar din codrii Bucovinei, căzut pe pământ străin. Dormi în pace iubitul meu consătean!

D. Paulescu

CETATEA LUMINII

MIHAIL EMINESCU

Cine-a îndrăgit stăinii
Mânca-i-az inima câinii,
Mânca-i-az cosa pustia
Și neamul nemernicia!

M. Eminescu (Doina)

D U C E A F A R U L

" Prin Mihai Eminescu noi ne-am validat în fața minții cosmice. Unul dintre noi a avut comunicare directă între mintea sa și nesfârșitul Divin, nesfârșit căruia îi place să se ntruchipeze în poezie, în gândirea înțeleaptă, în eroismul social, național și politic, și să nveșnicească geografia și istoria neamurilor cu superbe dimensiuni verticale. Și datorită lui, ne-am mântuit și înveșnicit și noi. Tot ce s'a creat genial între 1850 și 1950 în neamul nostru e, pe linia mare, deschisă de Eminescu: folclor, artă servită cu jertfelnicie, și cu tot fanatismul și desnadejdea ce reies din exilul nostru în lume, naționalismul în tot ce are el mai nobil ca gândire și mai eroic și creator pe plan politic și social, și filosofia trăirii și libertății interioare, a comuniunii cu întregul, cu lumina mistică și prestigiile inimii care se botează în flăcările cunoașterii și în raiul liniștii și tăcerii Divine, totul a fost continuat și potențat în limitele trasate de el.

Spațiul mioritic al lui Lucian Blaga răspunde undeva în Doina și în Scrisoarea a treia. Curentul Gândirii pornește de undeva din articolele lui politice și se revărsă, după distanțe colosale în câmpul ortodoxiei românești, din nou, în sferele de foc ale Ipoteșteanului, întregind icoana de peste veac a neamului.....

Generația noastră însă, de sub presiuni de trăiri și dureri mult mai mari, dela răscruci de istorie mult mai grăitoare, a putut să-l vadă pe Ipoteștean urcând zarea eternității românești, metaforizând în Luceafăr. Astru care privește, totuși cu intensă grijă, la felul cum ne petrecem noi rorocul, și cum ne petrece norocul pe noi îngenunchind cu noi, scăpărând în cremenea luptei și ridicându-se, odată cu răsmerițele noastre de faptă, gând și credință, tot mai sus, pe bolta nesfârșită a vieții ce nu cunoaște oprire și moarte.....

Dar să ne întoarcem la rostul acestei confruntări cu Luceafărul pe planul exilului. Și nu numai în exilul de acum. Ci și în altele care ar putea urma, pentru a încerca și căli pe cei de mâne. Ci și în orice fel de altă robie și nenorocire ce s'ar putea abate asupra neamului nostru, Eminescu e unul din marii noștri morți, străbanul pentru care moartea a însemnat înviere, și al cărui, cuvânt ne e astăzi (și ne va fi cu atât mai mult mâne), pânea noastră cea de toate zilele. Bând din izvoarele lui de ciocnesc coamă în coamă, nu vom fi doborâți niciodată de sete. Și mâncând pânea lui frământată cu lacrimi și dospită cu dor, coaptă pe vatra dogo-rătoare a destinului românesc, nu vom ajunge niciodată atât de flămânzi încât să cădem pe drum, sau să întindem mâna la blidul de linte oferit de străin, drept preț pentru neluptă și trădare.....

Eminescu a grăit cu Dumnezeu în inimă. În inima care i s'a deschis spre zările de foc și l'a scrumit. Iată, de ce cred, total, în piscul de lumina al lui, în istoria românească. Și de ce cred că acest pisc ne poate mângâia, certa, îndemna și arăta calea spre mâne.

Urmași ai fenomenului eminescian, nu mai avem dreptul să ne îndoim, nici să desnadejduim, nici să ne facem vânt cu pălăria negațiilor, nici să demisionăm.

Pe drumul lui Eminescu mergem spre altarul neamului și spre Dumnezeu. Ne clădim urcușul spre cer. Care neam n'ar fi mândru de fruntea, cât bolta cerească, a geniului lui? Cine dintre noi n'ar vrea să biruie ca el și să fie cinstit ca el, crescând ca un stejar al gloriei cu mii de rădăcini în pământul adevărului și ridicându-și coroana în azurul eternității? "

Vasile Posteuca: "DESGROPAREA CAPITANULUI" Madrid 1977.

Zilei de 24 Ianuarie

Nu trecuse de mult valul
Celor hoarde nesfârșite,
Se dărmase jos stejarul
Și cu ramurile-i frânte.
Dar din tulpina-i zdrobită
Două mlăzi au odrăslit
Și crescând ele împreună
Amândouă s'au unit.

24 luna Ianuarie
Zi de glorie slăvită,
Tu-ai adus o bucurie
Fii pe veci deci preamărită.

Mihai și Ștefan cel Mare
Și-au dat mâna la hotare,
Și din două țărișoare
Au făcut o țară mare.

Și-au venit două surori,
Sub un sceptru sfânt,
De-au curmat multe dureri
Pe acest pământ.

Libertatea și frăția
S-a nălțat ca din mormânt,
Să trăiască România
Raiul nostru pe pământ.

Că viața și înfrățirea
Neamurilor ce-o cinstesc,
Să trăiască în veci unirea
"Sufletului Românesc".

Azi în zi de sărbătoare
Horă mândră să nvărtește,
Dela Dorna până la mare
Cerule vesel ne zâmbește.

V.I. Vasiliu

Cuvântul nostru, referitor la poetul
V.I. Vasiliu, din munții Dornei.

Despre acest distins fiu al Moldovei, a cărui luptă și sacrificii pentru Țara noastră sunt cunoscute și vom reveni asupra lor în numerele viitoare ale revistei, s'ar putea scrie o carte. Fiu de preot din satul Drăcești, comuna Mălini jud. Baia, s'a născut în 9 Dec. 1881. De tânăr, și-a închinat viața învățământului, culturii și scrisului. Însă din cauza naționalismului său pur românesc, a fost foarte prigonit de politicieni, împreună cu scumpa lui familie. Ultima lui școală, pe care a construit-o și a condus-o ca Director a fost în satul Cozănești, comuna Dorna. Când năvăleau armatele bolșevice peste plaiurile Bucovinei, s'a refugiat cu familia în Ardeal, începând pribegia în propria noastră țară.

Continuare, pag. 26

Strigături în hora mare

Foaie verde de cicoare
Azi e zi cu mândru soare.
Azi e zi de sărbătoare
Trageți hora mare, mare.

Hai fetițe ș'om juca,
Căci îmi rade inima.
Hai cu toții ici colea
Până dușmani-or crăpa.

Dela munte din câmpii,
Trageți hora mării copii.
De pe dealuri de pe văi
Trageți hora mării flăcăi.

Azi e cerul fără nor,
S-a mplinit al nostru dor.
Azi câmpia-i numai flori,
Joacă frați, joacă surori.

Trageți hora Bănățeni
Trageți hora Timoceni,
Trageți hora mării Crișeni,
Horă mării Bucovineni.

Vin colea frate-Ardelene,
Horă mării Transnistriene
Horă frate Dobrogene,
Horă mării Macedonene.

Cerul cu drag ne privește,
Azi ne rade, ne zâmbește
Sufletul a'ntinerit,
Dorul sfânt ni s-a mplinit.

V.I. Vasiliu

Căderea țării noastre în robia păgânilor, i-a măcinat și ultimii ani, scurtându-i viața. În ziua de 10 Februarie 1951, a murit în Sibiu, fiind înmormântat în cimitirul ortodox al orașului, aproape de mormântul părintelui Mihai Totoescu, parohul bisericii ortodoxe din Vatra Dornei.

Veniți să strigăm în lume

Veniți toți câți sunteți izgoniți din prigonita țară,
Veniți toți câți nu știți de bucurii și de primăvară.
Toți cu toamna n suflet și irima voastră zdrobită,
Trăind de ani printre străini, departe de țara robită.
Veniți din larguri de stepe cu hidre și vandali,
De prin deșerturi, surghiunuri și negre închisori,
Veniți sfinți și martiri din Siberii și din Urali.
Veniți copii ai Daciei, veniți cu toții mândrii feciori.
Să ne strângem din pribegii și crunte prigoane,
Lângă neamul nostru, lângă morminte și lângă icoane.
Veniți cu toții să strigăm în lumea mare și largă,
Să ne aruncăm vijelios în foc de cruciadă pribeagă.
Hai, nu sta la gânduri, măi frate și vino acum cu noi,
Nu vezi că ne cuprinde prăpădul și moare țara'n nevoi ?
Pă-te paloș, flintă, coasă și spadă tare de haiduc,
Pă-te arcaș de-a lui Ștefan și pandur de-a lui Tudor,
Nu fugi și nu mă lăsa singur în foc să mă arunc,
In marea de fiare și de păgâni ce ne zugrumă neamul.
Hai la luptă, cot la cot cu mine, cu codrii și munții,
Cu mic, cu mare, cu frații legionari, și cu cărunții.
Veniți să ne cucerim glia străbună și libertatea,
Viața noastră românească și creștină, pacea și Dreptatea.
Veniți, să strigăm lumii creștine, pentru ultima dată,
"Uniți-vă fraților, întru dragoste, cinste și dăruire,
Uniți-vă și înfrățiți-vă întru adevăr și nemurire".

Brasília, 21 Martie 1981

D. Paulescu

L E G A M A N T

Pe arc de Centaur
Poleit cu aur
Prunc de neam ales
Din zodii cules
Menit a fost și este
Pe fir de poveste
Să știe că eu
Tot caut mereu
Filon de chihlimbar
Intr'un ev barbar;

Chemări fără glas
Stingher am rămas,
Scormonind în noapte
unghiile toate
S'au rupt, au plesnit.
Dor spre infinit
Mă stoarce, mă frânge.
Cine oare plânge ?
Doină de departe
Ocean ne desparte.

Timpul a învins
Candelă a stins.
Destinul grăbit
Clopot a izbit...

Dar tu ce-ai venit
Din înalt zenit
Pe arc de Centaur
Poleit cu aur,
Ai pus mângâiere
In gândul ce piere.
Tatei i-ai șoptit
Că eu n'am venit.
Dar inima mea
S'a frânt într'o stea.

Că în noaptea grea
Ea'l va lumina
De deasupra crucii
Unde s'ating nucii.

Steaua să n'apună
Și mereu să-i spună
C'am zis legământ
Față de cel sfânt
Să cultiv curat
Tot ce m'a'nvățat:
Graiul din Psaltire
Jertfa în unire
Eroii cei mari
Vestiți cărturari.

Să curăț de tină
Ceroana carpatină
Moșia strămoșească
Să se întregească.

Și-acum prunc ales
Din zodii cules,
Intoarce într'adins
Arcul tău întins,
Și pune'n săgeată
Speranță purată
Încredere'n tine
Și dorul de mâine,
Rațiunea firii
Rosturile lumii.

Să scoatem chihlimbar
Fără gând amar,
Să-l dăruim șirag
Țării, cu mult drag.

Și...
Ce-o mai fi spre creste
E lungă poveste
Un neam peînvin
Sub cerul aprins.
Sprijinit de brazi
Eu te-aștept și azi
Cu piept larg deschis
Așa cum stă scris
Cu săgeți din aur
Pe arc de Centaur.

Montreal, 2 Martie 1981

Georgetta Crainic

Sunt lutul...

SUNT ZECI DE ANI

Sunt lutul în care scântie lumina,
Sunt creanga și frunza ce-o mănă
rugina. Sunt zeci de ani de triste rătăcirii
Departe de pământul țării scumpe,
Ni's umerii încovoiați de trudă
Cununi de spini ne sângera de frunte.

Stejarul bătrân, stăpânul pădurii,
In care nu prinde tăișul securii.
+
Mă lupt sălbatic cu mii de furtuni
Să-mi apăr Țara mea din străbuni.
+
Cred în Domnul și-ogorul din lan,
Scapă-ne, Doamne, de crudul dușman.
+
Prefă-mă în spadă de foc și de
soare,
S'alung păgânii de pe-a noastre
ogoare.
+
Viermii cei roși ce sângele-mi
sug,
Satanicii zbiri ce ard frații pe
rug.
+
Dă-le fiarelor trupuri-mi să-l mănă,
Și-asează-mi dorul sub brazi să se
culce.
+
Fă ca lumina să'nflăurească
țărână,
Să'nvingem Iadul cu Tine de mână.
+
Brasília, Postul Mare 1981
D. Paulescu

Din țară vin răvașe disperate
Mormintele se'nșiră'n amintire,
Suntem născuți în zodii blestimate
Moștenitori de vaste cimitire.
+
Ne-a așezat destinul la ăscruce
De drumuri bântuite de urgie,
Ce-au ridicat strămoșii în sudoare
S'a risipit ca prafu'n vijelie.
+
Vagabondăm prin țări, pe Oceane
Răniți și urmăriți de nepăsare,
Și peste tot declinul s'adâncește
Sub decadența vechilor altare.
+
Bisericiile-și sting încet lumina
Virtutea e doar vorbă de pripas,
Iar gangsterii au năpădit cerarea;
Ne-apropiem de cel din urmă ceas.
+
Viața ni se scurge'n umilințe
Ne sfrecurăm ca umbrele'n tăcere,
Și nu e țară'n lumea asta mare,
Să ne trimit'un dram de mângâiere.
+
Și totuși după-atâta așteptare
Și-atât amar ce-și picură veninul,
Ne închinăm încrezători, Stăpâne,
Că vom vedea din nou Ierusalimul.

M.Cerna

Nota Redacției:

Ne-am permis să extragem acest
splendid poem, din revista
"România Democrată", de sub răspunde-
rea D-lui J.T. Făget.

P S A L M

Intr'o zi Domnul
A căutat începutul
Și s'a întrebat
Care e semnul cu care pornit
Ar putea să întruchieze omul
Cu cerul
Cu apele
Cu lighioanele pământului, mărilor și văzduhului
Și a încercat să prindă drumul
Doar că omul nu răspundea la chemare
Și rămânea ascuns în umbre
Până când în nemărginita Lui înțelepciune
Intr'a șaptea zi
A dat răsunset vorbei
Și omul s'a sculat din întuneric
Și a căutat răspuns cuvântului
Și a umblat apoi pe cărările raiului
Printre arbori și viețuitoare
Până a ajuns la poarta de foc
Unde s'a izbit de întrebare
Și a început răspuns
Iar Domnul l-a gonit din grădină
Și l-a svârlit în glod
Ca să-și găsească singur calea
Și de atunci, cu toate semnele date
De foc, de binecuvântare și jertfelnicie a fiului
Omul a rămas străin de chemare
Și n'a găsit drumul înapoi din noapte la livezile
cu flori și miere
Dar drumul e încă deschis, poarta nu are lăcat
Lumina va crește din rugăciune și trudă
Iar omul, uitând întrebarea, va putea găsi începutul
Vieții de totdeauna, în Domnul.

Nicolae Petra

Din "Cărticica de Rugăciuni"

Ed. LIMITE, 1979

NOTRE PAYS RESISTE

Vous, fils de Roumanie, fils chers et fiers,
Comment n'entendez-vous pas les cris de vos frères ?
Pendant plus de trente ans, ils sont dans la souffrance,
Buvant le venin de la coupe, comme Jésus.

+

Unissez-vous tous, car le moment est arrivé,
Pour que l'ouragan et la terreur prennent fin !
Une nouvelle âme "en liberté" doit être née
Sans peur, sans knout, et non pas tel qu'elle est le joug.

+

Aujourd'hui la Bucovine de Nord pleure déchirée,
Et la Bessarabie pleure. Toutes les deux étant volées
Par l'affreux ennemi, qui les a prises avec force
Et les a subjuguées sous le terrible régime rouge.

+

Les Roumains de Transylvanie et ceux de Dobroudja,
Eux aussi, assaillis par de fausses prétentions,
Vont combattre cette immense falsification
Jusqu'au dernier, conduits par l'esprit de justice.

+

Noble et grande est notre mission à cette heure,
D'accomplir avec nos faits une vraie merveille,
Nous, qui avons comme ancêtres, Decébali, Traian,
Gelu, Tudor, Horia, Cloșca et Crișan.

+

Avec la grace de Dieu et l'aide divin
Sera supprimé le calvaire de notre terre sainte.
"La liberté" désirée de nouveau va s'enthroniser
Et la Roumanie d'autrefois, à jamais va exister. !

Eglantina Dașchievici

TARA MEA

Azi nu vreau să mai plâng
Ca o bocitoare
Și'n suflet să strâng
Tristețea ce doare.
Căci eu cred în tine
Și tu ești încă
Dârză ca o stâncă
Blândă ca o floare.
Tot crivățul stepei
Vine să te frângă
Să te pângărească
Să te prohodască.
Pare că te'ndoaie...
Nimeni să nu plângă
Căci te'ntorci viaie
Spre cer,
Spre lumină,
Spre zile senine...
Căci etern e'n tine
Cât etren e'n soare
Cât etern s'o țese
În lanțul de taină
Al firului vieții
Pe pământ.

Iulia Carâp

DOR

Mi-e dor de sălcii, de zăvoiul drag
De casa albă'n zâmbet de mușcată.
De mama ce m'așteaptă ades pe prag
Bătrână, obosită, înlăcrimată.
Mi-e greu să știu că'n faptul
blândeii seri
Se'ntoarce iar în casă, fără mine
Cu dor, în gând, spunându-și ca și
ieri:
Azi n'a venit, dar mâine cred că vine.

Iulia Carâp

TALMACIRI

din lirica Reto-Romană de
Nic. Iancu-Păltinișanu

CELE DOUA VANTURI

de Gian Singer
(1829-1903)

Vântul de primăvară
E ca un suflu de amor,
Sub adierea-i ușoară
Renaște al vieții fior.
Blânda lui melodie
Alungă tristețea din inimi,
Semănând în jur bucurie
Și ne spune: "Trimis sunt eu
Ca dar a lui Dumnezeu,
Un înger al vieții noi !"
Vântul de toamnă răsună
Ca un clopot la înmormântare,
Ce cu glas tremurând îngână
A morții sumbră cântare.
Sub pumnul lui aspru și rece
Adoarme ultimul dor -
Și ne spune: "Sunt solul Durerii,
Sunt suflul distrugător,
Un înger al morții !"

(Titlul original al poeziei:
IIS DUOS VENTS)

I L U M I N A N D

1
Mi-e dor de Dunărea Albastră
de malul dobrogean, mi-e dor
Scuturând, lacrimi... gând, fior
mi-e dor de salcia sihastră !

2
Mi-e dor de lilieci mândrii...
de tei mprăștiind parfumul
de soarele etern mi-e dor
iluminând, durerea... Drumul !!!

3
Mi-e dor de bunicii...
dragi, sfătoși
de mama, tat, frați, surori...
din țintirimul liniștit...
încoronat
de lună
flori !!!

4
Mi-e dor de Nistru, Rarău, Herța
de Basarabia icoană...
de Bucovina legendară...
Mi-e dor de brazii, fagi, stejari...
viața amară ! ? !

5
Mi-e dor de Dunărea Albastră,
de silistreana tinerețe...
colindând
Balcicul, Covarna, Turtucaia...
Mi-e dor de crucile uitate...
und' chiuie astăzi veacul rău
tristetea, hula, cucuvaia !!!

6
Mi-e dor de misticile denii...
din mănăstirile robite,
cu icoane profanate
de moscovitele copite ! ? !

13-XI-1980-São Paulo, Brasil

7
Mi-e dor de Horă...
Doina noastră...
de Bistrița, Bucegii... Doamne !...
Mi-e dor de eminesciana
Floare Albastră
înotând prin ruginite toamne ! !...
8
Mi-e dor de Ștefan Vodă al
Moldovei...
din balașele străbune
Sărutând Putna, cod de dor...
îngenunchind în miezul
noptii...
sorbind divinul îngeresc
Cor !!!

9
Mi-e dor de satele, cătune
cu plugarii, falnici, tari...
înfruntând, barbarii, hune...
viscolă din răsărit.
Apărând cu sapa, dinții,
Neamul carpatic răstignit ! ?

10
Mi-e dor de tot ce-i bun
și sfânt...
spre apusul vieții mele.
Când inima topi-se-va
sub rădăcini de viorele !...

11
In singuratecul mormânt...
nins de visuri, candelii, stele...
Mi-e dor de tot ce-i bun
și sfânt...
spre apusul vieții mele !!!
+++++
Nins de visuri, candelii, stele...

Alex. Silistreanu

De când nu ne-am văzut

Iui Lucian Caramlău
De-atunci mulți nouri grei
Au trecut,
Și mulți luceferi
Că rările dela B rașov
Au luminat.

+
De-atunci, la trei septembrie
1940,
Multe brândușe și mulți lilieci
Au înflorit
In poienile cutreerate
de cerbi
Lângă Bod.

+
Se mai aud tulnice
și ciripiri de rândunele,
Pe locul
Unde ai căzut,
Cu fața la dușman.

+
De când nu ne-am văzut,
Multe au trecut,
Și multe au rămas.

+
Au mai rămas încă,
Piepturi de legionari
ce fredonează în temniți
și'n exil
Sfânta Tinerețe Legionară.

G. Tomis

D R A P E L U L

Nu'ngăduim în Neam un alt drapel
Decât acela dela Mărășești,
Ce-a'nmănunchiat vlăstarii
românești
Pe plaiurile Daciei, sub el !

+
Nu vom lăsa să arborăm o cârpă,
A nu știu cărei Internaționale !
De veți veni cu alte ideale,
Ie-om frânge'n fașe capul de
năpărcă.

+
Nu vor scăpa nepedepșiți nebunii,
Ce-or îndrăzni să calce-această
lege,
Pe care-au apărât-o toți
străbunii

+
Și au sfințit-o Moța și Marin !
Destinul Țării-noi îl vom alege,
Nu bandele lui Marx și lui Lenin !

Dumitru Leontieș
"La Răscrucea neamului" 1974
Tipografia DANUBIA
München

P A T R I A

Ce este patria ? Ce este patriotismul ? Ce este acest senti-
ment care răscolește toate puterile din om și în anumite clipe,
îl ridică mai presus de existența lui și-l face să moară de bu-
nă voie pentru liniștea și mărirea unor urmași pe cari nu-i va
cunoaște ?

Patria este înăuntrul nostru și o ducem, și o ducem cu noi
peste țări și peste mări, și numai când suntem departe și în sin-
guratețe, ne trec fiorii amintindu-ne de unde ne-am rupt și nu
găsim mângâiere decât în restriște și lacrimi...

Patria nu e pământul pe care trăim, ci e pământul plămădit cu
sângele și întărit cu oasele strămoșilor noștri...

BARBU DELAVRANCEA-(1858-1918)

Extras din "Standardul"
Anul XXV Nr.137-Mai/Iunie 1978.

CUVINTE CATRE TINERI

O Predică ținută la București de către Preotul Profesor Gh. Calciu-Dumitreasa, în anul 1978, plus alte cuvântări pentru vremea postului.

Recent ne-a sosit la redacție o carte tipărită la München în Germania sub îngrijirea Dlui Ion Dumitru. Este intitulată: ȘAPTE CUVINTE CATRE TINERI, rostite de părintele Gh. Calciu în anul 1978. Cele spuse în această carte i-a atras profesorului Calciu înlăturarea din postul de profesor și 10 ani de temniță.

Despre cazul părintelui Calciu s'a mai scris în Solia și în cele mai importante ziare și reviste românești și străine din exil. El a fost un student distins care după ce suferise 17 ani în închisorile comuniste, s'a hotărât să studieze teologia și să se preotească. Chema-rea simțită de el a fost recunoscută și de autoritățile bisericești, care l'au hirotonit și i-au dat și un post de profesor la Institutul Teologic de grad universitar din București.

În calitate de profesor, părintele Calciu și-a dat seama că programul pregătirii preoților în România este de așa natură, încât studenților nu li se poate spune tot ceea ce ar vrea să știe. Li se poate face teologie profundă, li se poate preda istoria Bisericească, dar nimeni nu are dreptul să le spună care este adevărata misiune a preotului ortodox, mai cu seamă într-o țară unde ateismul este la putere.

Ca să fie de ajutor în orientarea duhovnicească a studenților, părintele Calciu a întocmit o serie de cuvântări pentru vremea postului din anul 1978. În aceste cuvântări, vorbind inimă către inimă, părintele Calciu a început printr-o chemare a studenților să se apropie de Hristos și de Biserica Lui. El zicea:

"Vino în Biserica lui Hristos! Ca să înveți ce este inocența și puritatea, ce este blândețea și ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este sensul existenței tale".

Rezultatul acestor cuvântări a fost extraordinar. Biserica Radu Vodă din București, care este capela studenților în teologie, a început să se umple cu tineret din tot orașul. Autoritățile imediat au luat nota și au cerut direcției Institutului Teologic ca să ia măsuri, să-l oprească pe părintele Calciu de la amai predica. Cu supușenia obișnuită, conducerea Bisericii a oprit studenții să mai meargă la predici, iar pe părintele Calciu l'a scos din funcțiunea de preot și l'a trimis ca paroh la o biserică micuță. Refuzând să plece fără judecată de la funcțiunea pe care o avea, părintele Calciu a fost eliminat total din preoția activă, iar autoritățile civile l'au arestat, l'au acuzat că face "fas-cism" și răscoală împotriva autorităților și l'au condamnat la 10 ani închisoare.

De subliniat:

Redacția revistei "Cetatea Luminii" reproduce rândurile de mai sus, apărute în paginile revistei-SOLIA- Nr.2 din luna Februarie 1980, solidarizându-se public cu acțiunea frățească, întreprinsă de instituțiile noastre culturale și religioase, de ziarele și revistele românești anticomuniste din străinătate, cari au protestat și protestează, infierând atitudinea mișelnică a guvernului asasin de la București, de sub cârma sbirului N. Ceaușescu cu întreg clanul lui, care ține de ani de zile în închisori, pe cei mai capabili și nevinovați fii ai României, cari s'au ridicat și se ridică, riscând viața, contra tuturor fărâdele-gilor, crimelor și jafurilor din țara noastră, culminând cu martirajul profesorului de Teologie, Gh. Calciu-Dumitreasa din București, care a fost condamnat la 10 ani închisoare, fără nici o apărare din partea Prea Fe-ricitului Patriarh, și-și ruinează sănătatea în neagra închisoare din Aiud.

OS VARIOS SENTIDOS

do amor

Amor, palavra suave,
de quatro letras apenas;
é como um vôo de ave
por sôbre plagas amenas.

Amor é palavra triste
quando não criou raízes,
por isso ela não existe
no peito dos infelizes.

O que o amor significa
é de acepção vasta e rica
Existem tipos de amores
de várias formas e côres.

Amor branco de pureza,
amor azul de bondade,
amor rosa de beleza,
da candura e castidade.

Todo amor de côr escura
parece amor em segredo,
mistura de amor e medo,
que deprime a criatura.

O único amor que nos traz,
nobreza na humana liça,
chama-se amor da justiça
com fundamento na paz.

Amor de mãe sem labéu
que faz de um ser uma flor,
é casto é sublime amor,
é o amor da côr do céu.

Amor humano-profundo
é o amor dos sonhos meus,
que nasce do amor de Deus
para abraçar todo o mundo.

O amor que sofreu na Cruz
foi um amor nunca visto.
A Fonte Eterna da luz
É o amor de Jesus Cristo.

Este poema se encerra
convocando as criaturas
a AMAR A DEUS NAS ALTURAS
e a PAZ DOS HOMENS NA TERRA.

Brasília, Março de 1981

Lélio Graça

POEMA AO HEROI JAN PALACH

Mártir da liberdade...
 Jan Palach, jovem estudante
 Com seu sangue
 Escreveu em Praga
 Sobre o asfalto frio,
 O grito mais forte do mundo !
 Sofrer...
 Morrer em mar de fogo...
 Mostrando para todos nós
 Seu último protesto
 Contra a crua escravidão !...
 Jan Palach, nosso caro irmão,
 A sua cinza é um símbolo
 Para toda humanidade.
 Uma bandeira de Esperança
 Da mesma Santa Liberdade !...
 Jan Palach, jovem estudante...
 Mártir da liberdade,
 Um novo Jan Huss renascido,
 Sacrificando-se, de novo,
 Em pleno oceano de fogueira...
 Jan Palach,
 Voce foi embora
 Como uma flor,
 Branca, divina,
 No céu voando.
 Verde Santo...
 Jan Palach,
 Mártir da liberdade...
 O século XX... triste, chora
 E com ele, toda a humanidade :
 Jan Palach, jovem estudante
 Sofreu...
 Suplício de mártir
 Até a Moscou tremeu !...
 Jan Palach, jovem estudante...
 A sua fé cristã,
 A cinza semeou,
 Em nossos corações,
 A esperança que um dia,
 Veremos derrubadas,
 As diabólicas cortinas
 De ferro, de bambú, de ilusões,
 Jan Palach, jovem estudante,
 Com seu sangue escreveu,
 Para a eternidade,
 Em letras grandes: LIBERDADE !
 Jan Palach...

Alexandru Silistoreanu

CUTREMURAND

I

Aud...
 lanțuri
 zângărit !...
 Pământul...
 Putna...
 Mormântul...
 clocotind
 de mânie'n
 revoltă...
 Crucificată
 Românie !!?.....

II

Aud...
 dureri
 fără
 sfârșit...
 Aiud !...
 Aiud !!...
 Aud !!!...
 Văd...
 prevăd...
 izbucnind
 Lupeni'n
 munți
 de flăcări...
 câncene...
 până'n cer-
 suind !...
 suind !!!...

III

Minerii...
 Minerii...
 piepturi
 de fier...
 mușchi
 de-otel...
 brațe
 de fier...
 rupte
 din cer...
 Speranțe
 dace-
 cutremurând...
 tiranii
 viperele !...
 tovarășii...
 moscoviții...
 Umăr la umăr...
 cu Țara toată-
 Țara legendarilor...

IV

Țărani de fier...
 Arhangheli din cer.....
 ++++++
 Umăr la umăr...
 ++++++
 Alexandru Silistoreanu
 Brasília, DF. 1 Mai 1981.

O CAPITAO
("Căpitanul")

Trecho inicial, traduzido para o português
 por Nic. Iancu Păltinișanu

Da multidão cega e opaca, UM se destaca :
 seu pensamento: REI ...
 suas palavras: Lei ...
 sua vontade: inquebrantável COURAÇA...
 TREMOR DE TERRA quando pisa, quando passa...

.....
 Na sua mesa de trabalho está juntando
 o azul do céu pacato, a serenidade,
 o tormento e a tempestade -
 e ao lado dum coração melhor de que o pão:-
 ouvido de tigre, olfato de cão...

Sua nova linguagem
 muda o país, -muda a paisagem: -
 o trigo cresce mais cheio da gleba pobre,
 as moças fazem-se mais belas para seu gosto nobre,
 os rapazes, pare ele,
 vestem músculos mais fortes que o aço,
 cada um lhe oferece seu coração, seu braço
 e por uma fagulha do seu olhar, quaisquer
 dos jovens estão prontos a lutar por ele e morrer.-
 Os velhos, fartos de viver, gostariam de viver um pouco
 mais,
 a fim de poder prestar-lhe continência e escutar suas
 palavras imperiais...

.....
 Ao seu olhar- relampago de primavera,-
 reluzem as alturas, -levanta-se em pé a Pátria inteira...

Poema romeno por
 ARON COTRUȘ

Alguns dados biográficos

Aron Cotruș, nasceu à 2 de Janeiro de 1891 na localidade Hagas
 Distrito da cidade Sibiu, Romênia. Era filho do padre daquela aldeia
 romena. Como poeta e jornalista, foi um dos mais famosos lutadores
 pelos direitos e pela liberdade do povo romeno. Foi uma permanência
 poética na defesa dos sofrimentos e das aspirações nacionais. Aron
 Cotruș, é conhecido como um poeta nacional puro. Sob esse aspecto,
 creio que é um caso único na poesia e na literatura romena de inte-
 gração total, na linha e no serviço da sua Pátria, oprimida pelas
 circunstâncias históricas. Como refugiado político, viveu na Espanha
 até em 1957, ocupando o cargo de Presidente da Comunidade Romena de
 Madrid e Diretor da revista romena "CARPATII" (Carpatos), revista de
 alto prestígio, e verdadeira tribuna de luta anticomunista no exílio.

Continuação na página 39

CUVINTE CATRE TARAN

Acest petec de pământ, bun, rău, e-al tău !.....

Ară-l, samănă-l, seceră-l spornic,

fi-i slugă și stăpân statornic

și apără-l, de-o trebui cândva,

cu toată vânjoșia ta:

cu pușca, cu coasa, cu sapa,

sângele vrăjmașilor ce-or vrea

să ți-l ia,

să curgă pe 'ntinsu-i ca apa !...

Tu l'ai udat cu lacrimi și sudori

și l'ai muncit sub sori dogoritori...

veacuri dearându-l,

te-ai încovoiat pe el arându-l și săpându-l

pentru grofite albe, pentru grofi semeți, sătui,

pentru ciocoi desfățarnici ai pământului...

+

de pe el grămezile de aur ale grâului

s'au scurs spre depărtări ca apele râului...

tu singur ai rămas aci, legat de sapă și de plug...

piatră grea, neclintită, sub ape ce fug...

din întâii vremurilor zori,

e-al tău de mii și milioane de ori

petecul acesta de glie,

și-al tău o să fie

pe vecie,

dacă-l vei ști munci

și răscoli

și apăra

cu toată truda și răbdarea și dârjenia ta !...

ARON COTRUȘ

Din "Opere Complete" - Editura Dacia, Madrid-1978.

Grandioasă lucrare, apărută sub îngrijirea și dragostea
distinsului nostru frate, Nicolae Roșca, condeier neînfricat
și luptător de frunte al neamului nostru.

Alguns dados biográficos sobre o poeta romeno

ARON COTRUȘ

Entre suas obras literárias publicadas em outros idiomas, citamos a "Rapsodia Ibérica", elogiada por todas as associações culturais espanholas, sendo nomeado pelo crítico literário Sureda Blanes, "Rapsodo da Latinidad".

Em 1957, viajou para os Estados Unidos, onde vive a maior colônia romena do mundo livre, e após 3 anos, faleceu em Long Beach da Califórnia, longe de sua Pátria amada.

Nicolae Roșca

POEME DIN INCHISORI

CANA LUL

Aici am plâns și-am sângerat cu anii
Scuipându-ne plămâni în țărână
Aici am logodit cu bolovanii
Câte-un picior uitat sau câte-o mână.

Pe-aceste văi și dealuri dobrogene
Am dat cu veacuri înapoi lumina
Amare bezne-am așternut pe gene
Și le-am gestat în inimi rădăcina.

Istoria noastră cea din lacrimi toarsă
Va ține minte și-ntre foi va strânge
Acest cumplit Danubiu care varsă
Pe trei guri apă și pe-a patra sânge.

Iar cântecele zmulse din robie
Vor ctitori în anii care vin
In cărțile pe care le vom scrie
O nouă "Tristie" -a Pontului Euxin.

R. CAHULEANU

ICOANA DE LEMN

Colindul vechi și mereu nou
Iar mi te-adulmecă'n ecou,
Copilărie, ler, rămasă
In stele mari de ger" acasă "...

+

Parcă le văd și-acum cum cad
Dalbele stele peste vad.

Ce serafimi, ce har, ce semn
Cântă'n icoana mea de lemn ?

Din " Pete de Lumină " de Alexandru GREGORIAN
Salamanca, 1980

CRISTOS A INVIAT !

Cristos a inviat ! Ce vorbă sfântă !
Îți simți de lacrimi calde ,ochii uzi,
Și'n suflet par'ca serafimiți cântă,
De câte ori creștine o auzi !

Cristos a inviat, în firul ierbii,
A inviat Cristos în adevăr,
În poenița unde sburdă cerbii,
În florile de piersic și de măr,
În stupii de albine fără gras,
În vântul care-adie mângâios,
În ramura'nflorită de cireși,-
Dar, vai, în suflet, a'nviat Cristos ?...

Ai cântărit cu mintea ta creștine:

Cât bine ai făcut, sub cer umblând ?
Ești tu pornit, măcar acum, spre bine ?
Măcar acum, te simți mai bun, mai blând ?
Simți tu, topită'n suflet vechea ură ?
Mai vrei pierzarea celui plin de har ?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea gură ?
Iubirea pentru semeni o simți, -jar ?

O, dac'aceste legi, de-apururi sfinte,
În aur, măcar azi, te-au îmbrăcat,-
Cu serafimii'n suflet-imm fierbinte,-
Ai drept să cânti: "Cristos a Inviat" !

Vasile Militaru

Decebal către popor

Ți-acum bărbați, un fier și-un
scut !
E rău destul, că ne-am născut:
Dar cui i-e frică de război
E liber de-a pleca'napoi,
Iar cine-i vânzător vândut
Să iasă dintre noi !

Eu nu mai am nimic de spus !
Voi batele jurând le-ați pus
Pe scut ! Puterea este'n voi
Și'n zei ! Dar vă gândiți, eroi,
Că zeii sunt departe-aus,
Dușmanii lângă noi !

Gh. Coșbuc

Ridică-te Gheorghe,

Ridică-te Ioane !

Nu pentru o bucată de rumenă
pâine.
Nu pentru pătule ,nu pentru
pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de
măine
ridică-te Gheorghe, ridică-te
Ioane !

Nu pentru mânia crâșnită'n măsele
ci ca să aduni chiuind pe tapșane,
o claie de zări și-o căciulă de
stele.

Ridică-te Gheorghe, ridică-te
Ioane !

Ridică-te Gheorghe pe lanțuri pe
funii
Ridică-te Ioane pe sfinte ciolane
sus, spre lumina din urma furtunii,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te
Ioane !

Radu Gyr

RUGA PENTRU INVIERE

Doamne,
Amar aduc din satul meu uitat
departe,
La margini de hotar.
Deschis să-mi fie sufletul-o carte
Pentru copii - abecedar...

Din lacrima ce-o poartă'n colțul
genei
Țărani cu palma noduroasă și suflet
răstignit,
Am însemnat opriri la porțile
Gheenei
Și-am împletit
Cunună de măririi pentru Inviere.

Din datina poporului sărac și bun,
Aduc azi ruga mea la denii.
Nădejțile înșalbă să-le-adun
Și să distrăm năpraznice vedenii.

Valeriu Cărdu

"Cuiburi de lumină"-Versuri- 1937.

Umil,
Cu gând neistovit, în ceasul
răstignirii Tale
Cobor în giulgiu trupul vlăguitului
norod.
Din chinul frământărilor o cale-
Să-i hărăzești -cu bucurie și cu
rod.

Din ochii stinși și fețe măcinate,
Răsără floarea traiului mai bun.
În ruga mea-străbun după străbun-
Noi toți, am năzuit spre deslegarea
de păcate.

Când toaca va vesti nemărginita Ta
putere
Și îngerii vor proslăvi Minunea
în sobor,
Trimite răstignitului popor,
Mult așteptatul semn de Inviere.

CHRISTOS A INVIAT

In Noaptea Invierii

In noaptea sfântă a Invierii,
A răsărit pe cer o Stea
Și'n aureola luminoasă
A apărut figura Ta.

Din înălțimile cerești,
Binecuvântă-ne, ISUSE,
Ridică neamurile robite
Din umilințele cumplite.

De ziua Invierii Tale,
Natura-i rai și sărbătoare,
De pe pământ, până la cer Sus
Cu imnuri Te slăvim, ISUS.

Mă duce gândul în spre Țara,
Cu ghiocel și viorele,
Cu plaiuri și superbe flori
Cu primăveri și rândunele.

Isuse, cu iubirea Ta,
Trimite lumii mântuirea
Și scapă neamul românesc
De toată prigonirea.

Acolo-i Patria mea iubită,
Acolo-i Țara mea de dor,
Acolo-s frații și părinții
Acolo-i scumpul Nicador.

Ei, în mormintele uitate,
Așteaptă glasul Tău divin
Să scoți țara din robie,
Din lacrimi și din chin.

Azi, alți păgâni Te răstignesc
Și de pe Cruce i-ai iertat
Iar noi pribezi, cu Tine'n gând,
Cântăm "Christos a Inviat" !

Brasília, 11 Aprilie 1981
Steluța Doru

Și iată miezul nopții de stele
împodobit;
Un sunet lung s'aude, pământu'n el
vuește,
Adânci puteri îl mișcă, isbindu-l.
Sguduit,
Mormântul se deschide: Scriptura
se'mplinește !
Lumini lucesc la gura mormântului
deschis,
Intunecimea piere o clipă'n toată
firea...
Hristos învie !... Paznici, să fie vouă
vis,
Lumina vă orbește, v'a înlemnit uimirea !

Lumină din lumină cerescului cuprins
Iucește-acum pe chipu-i, l înalță
biruința,
Și, lepădând pământul, îl lasă foc nestins
Pe calea mântuirii: nădejdea și credința.

Cu moartea Sa, pe cruce murind nevinovat,
Ne-a dat El nouă pildă a marelui jertfi
de sine;

Cu moartea Sa pe moarte călcând a înviat
Spre învierea vieții în faptele de bine.

Cântați cu bucurie Acelui ce-a scăpat
Pe om și omenirea de moartea sufleteas
că.

E Paștele ! Viața !

Hristos a Inviat !

Iubire între oameni și pace să domneas-
că.

Al. MATEEVICI

Câteva rânduri pentru

CENTENARUL MONARHIEI ROMÂNE

"In sufletul românului, simțul monarhic, dragostea, patriotismul și respectul pentru tron și regele țării, nu datează din ziua de 10 Mai 1881, ci cu mii de ani înainte de această dată.

Apropiindu-ne cu toată răspunderea națională și conștiința noastră de români, de paginile scrise cu sânge și lacrimi ale istoriei neamului nostru, din cele mai îndepărtate timpuri până în prezent, vom descoperi adevărul și vom cunoaște linia neîntreruptă a existenței și a continuității străbunilor noștri și a trecutului monarhic, neîmpus de nimeni, pe pământul pe care-l stăpânim.

"Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva și s'au așezat pe pământul pe care trăiesc. Istoria ne dă date precise despre venirea Bulgarilor, Turcilor, Maghiarilor, etc. Un singur neam n'a venit de nicăieri. Acela suntem noi. Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii și cu brazii. De el suntem legați nu numai prin pâinea și existența pe care ne-o dă muncindu-l din greu, dar și prin toate casele strămoșilor care dorm în țărâna lui. Toți părinții noștri sunt aici. Toate amintirile noastre, toată gloria noastră războinică, întreaga noastră istorie aici, în acest pământ stă îngropată.

Aici e Sarmisegetuza cu țărâna regelui Decebal, cel nemuritor, pentru că cine știe să moară ca Decebal, nu moare niciodată. Aici odihnesc Mușatinii și Băseabii, aici la Podul Înalt, la Războieni, la Suceava, la Baia, la Hotin, la Soroca, la Tighina, la Cetatea Albă, la Chilia, dorm românii, căzuți în lupte, boieri și țărani, mulți ca frunza și ca iarba.

La Posada, la Călugăreni, pe Olt, pe Jiu, pe Cerna, la Turda. În munții nefericiților Moți din Vidra, până la Huedini și până la Alba-Iulia, locul de tortură a lui Horia și fraților lui de arme, sunt numai urme de lupte și morminte de viteji.

În Carpații toți, din munții oltenesti la Dragoslave și la Predeal, dela Oituz la Vatra Dornei, pe vârfuri și în fund de văi, pretutindeni a curs sângele românesc în valuri. În miezuri de noapte, în ceasurile grele ale neamului, noi auzim glasul pământului românesc, care ne îndeamnă la lupte". Noi și pământul nostru: Corneliu Z. Codreanu, Carmen Sylva, 1936

"Suntem unul din cele mai vechi neamuri ale Europei și cel mai vechi din sud-estul european. Strămoșii noștri, Dacii, locuiau acest pământ cu optsprezece veacuri înainte de Christos. Istoria nu le cunoaște altă Patrie decât aceea în care trăesc și astăzi urmașii lor, Românii.

Dar nu-i numai vechimea. Dacii au fost și un popor de elită al antichității, pomenit cu laude chiar dela început de către "părintele istoriei" Herodot. Religia dacă a fost întotdeauna un prilej de admirație pentru scriitorii lumii greco-romane; vitejia și disprețul de moarte al Dacilor, de asemenea. Suntem apoi cel mai vechi popor creștin din sud-estul european. Toți vecinii noștri, dar absolut toți, au fost creștinați mult în urma noastră. Suntem, în sfârșit, singurul popor în această parte a Europei care a isbutit să aibă o viață politică fără întrerupere, dela întemeierea Statului până astăzi... Prin așezarea, înfățișarea și bogăția lui, pământul românesc a înrăurit mult asupra istoriei noastre... Așezarea la marginea din spre răsărit a Europei, în fața Asiei, a fost un fapt hotărâtor. Nistrul, n'a despărțit și nu desparte numai două țări, ci două continente și mai ales două lumi, două feluri de a gândi și simți. Și mai departe, se poate spune, pe drept cuvânt, că istoria noastră e strâns legată de Carpați.

Din timpul Dacilor și până astăzi, ei au format axa neamului. Scriitorii cei vechi spun despre Daci că se țin lipiți de munți (Daci inhaerent montibus). În cursul evului mediu, pădurile, văile și depresiunile Carpaților au oferit un minunat loc de adăpost".

(Const. C. Giurescu, Istoria Românilor, vol. I. ed. a 3-a, București 1938).

Deci, dela regele Dromihetes la Buerebista și la eroicul Decebal, începe marea strălucire a monarhiei neamului nostru în istorie. Dela Mihai Viteazu, la Ștefan cel Mare și la Alexandru Ioan Cuza, s'a moștenit cu demnitate, eroism și misionarism creștin, coroana domnească și românească a țării noastre și nu dela detronarea lui Cuza Vodă, regele țărănilor români, când s'a înstrăinat dinastia română, prin uzurparea tronului și aducerea la cârma statului a unui prinț străin de pământul și de sufletul românesc. Hohenzolernii, nu aveau nimic comun cu țara noastră, cu aspirațiile și credința poporului român. Domnitorul Cuza a fost ales de români cu toată dragostea și într'un fast deosebit. Unirea Principatelor Române sub sceptrul lui, a fost recunoscută de puterile europene sub garanția cărora trăiam. În 1866, el a fost izgonit de coaliția ciocilor, a străinilor și a trădătorilor, pe cari i-au nădăcit marile reforme naționale, administrative, culturale, economice și politice, pe care le-a realizat, numai în 7 ani de domnie, acest mare fiu al neamului românesc.

Deci, de milenii se calculează vechimea dinastiei și a tronului monarhic al capilor încoronați ai țării românești, care trebuia și după ce s'au unit Moldova și Muntenia într'un singur stat, să-și păstreze numele de DACIA, cum s'a chemat dintru început și atunci nu-i schimonoseau numele după plac scursurile tovărășești ale Moscovei, în RPR și RSR. Figurile istorice românești ale întregului nostru trecut, de suferinți, sacrificii și glorii, nu pot fi profanate de niște aventurieri aduși de vânt și interese meschine, cari au transformat palatul regal în local de desfrâu, urgii și planuri criminale manevrate de camarilă și îndreptate contra celor mai luminați și credincioși fii ai României, pe cari i-au prigonit și ucis, batjocorind prestigiul monarhic multimilenar al neamului românesc, iar când hoardele bolșevice au năvălit peste pământul nostru strămoșesc, au pactizat cu barbarii, au distrămat hotarele și-au vândut Țara și Libertatea noastră sfântă, în târgurile blestemate din Ialta și Teheran.

Așa a ajuns România, în noaptea de miercuri 23 August 1944, trădată împreună cu armata sa și asvârlită mișelnic în ghearele anticriștilor, când "Majestatea Sa Trădarea" a ordonat încetarea focului contra năvălirii păgânilor, deschizând larg porțile hoardelor comuniste peste trupul însângerat al Patriei, în loc să se fi aruncat în foc, ca Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare, cu spada și curajul unui vrednic monarh, oprind pe malul Nistrului puhoiul dușman, chiar dacă cădea în luptă alături de vitejii noștri ostași.

Sprijinim aceste rânduri rupte din inima noastră pribeagă, pe iluminatele previziuni, referitoare la dezastrul ce a urmat, cari ne-au rămas dela Corneliu Codreanu, cuprinse în memoriul adresat regelui Carol al 2-lea și marilor oameni politici ai țării, în 5 Noiembrie 1936 și la 29 Noiembrie 1937, cu un an înainte de a-i curma firul vieții, călăii ne-trebnicului suveran, când a declarat următoarele:

"Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau își manifestă păreri cu privire la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care și le însușesc. Așteptăm deasemenea acelaș gest de mare curaj și cavalerism și din partea Majestații Voastre în ceea ce privește linia regală de politică externă a României. În acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe, Țara ar cunoaște și cui aparțin răspunderile și natura sancțiunii.

Nu există: Mică Înțelegere, nici Înțelegere Balcanică, nici Liga Națiunilor. Cine crede în acestea, dovedește că n'a înțeles nimic.

Continuare-pag. 45

Față în față stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinațiile diplomatice se vor năruia ca niște castele de carton.

Țara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalțe și să înfrunte pe acei cari îi pregătesc moartea. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale, au datoria să ceară și să impună scoaterea politicii românești interne și externe de sub influența și comanda Masoneriei, Comunismului și Iudaismului.

Este singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului Românesc".

"Căci de vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza?"

CORNELIU ZELEA CODREANU

Răsfoind lucrarea "Sfârșitul Unei Domnii Sângeroase" publicată în exil, ne-am oprit la un fragment sguđuitor, în timp ce Țara noastră suferă, cele mai dramatice mutilări din trupul ei, la Est, la Vest, la Sud și la Nord. Autorul acestei excepționale cărți, Dl. HORIA SIMA, cutremurat până în adâncul ființei sale de nenorocirea țării noastre, se adresează politicienilor inconștienți și venali ai poporului român, întrebându-i:

"Unde sunteți voi toți, politicieni ușurateci, care ați acoperit de laude un regim trădător și criminal? Cine își ia acum răspunderea pentru prăbușirea granițelor? Nu ați spus de repetate ori că tineretul nu e chemat să îndrepte țara, că sunt alte capete mai înțelepte, ca ale noastre? Ați asvârlit cu toate infamiile în gândurile noastre curate de salvare a țării. V'ați bătut joc de sfintele noastre credințe, de idealurile unei generații care nu a greșit cu nimic contra Patriei. De 20 de ani ne-ați târât prin închisori, cari ne-au ruinat sănătatea și au pus tiit tinerețea noastră. Ne-ați acuzat de trădare pe noi care am voit să smulgem România din țesătura diabolică a unor planuri criminale, pentru a urma drumul onoarei și al demnității naționale. Ne-ați omorât când ați văzut că Legiunea este tot mai puternică și rândurile ei tot mai dese, când ați văzut că nici intrigile, nici amenințările, nici violențele, nici cursele ce ni le întindeați nu pot sfărma credința noastră.

Nici măreția de Arhanghel a Căpitanului nu v'a putut reține dela pornirile voastre criminale. I-ați luat viața aceluia care, în ziua victoriei, v'ar fi iertat pe toți, pentru a inaugura o epocă de mari prefaceri spirituale în poporul românesc.

Nu așteptăm dela voi nicio căință, nici cel puțin în acest ceas tragic, când greșelile voastre stau față în față cu nefericirile lor ur-mări. De multă vreme v'ați desprins din comunitatea națională și imensa ei durere nu mai sunteți capabili să o simțiți.

În aceste momente de durere sfâșietoare pentru tot românul, sufletul meu îmi spune că nici un alt gând nu vă străbate mintea, decât cum să puneți la adăpost bunurile voastre și cum să vă salvați situațiile voastre, în timp ce conștiința voastră coruptă va găsi vre-o explicație pentru justificarea nefericirii în care a căzut țara, cu care sufletul vostru meschin și josnic se va socoti satisfăcut".

("Sfârșitul Unei Domnii Sângeroase" Semicentenarul Mișcării Legionare 1977, capitolul 17, Pierderea Ardealului la Nord; pagina 416-417.

Am dispărut 23 de ani de pe ecranul vieții românești din exil, încercuți de dușmani și greutate. Dar, am reapărut și reînviat cu credința și hotărârea de a nu da înapoi și de a nu înceta lupta, până când tirania și teroarea sălbatică a comunismului, această religie a urii, a jafului și a crimei, nu va cădea la pământ. Atunci, când soarele libertății, va străluci din nou; pentru lumea oprimată de puterea satanică a Moscovei, când va lumina soarele Dreptății Românești, peste plaiurile noastre scumpe.

În numărul de față al revistei, nu ne-a fost cu putință, să ne ocupăm de multe din problemele cuprinse în programul de lucru pentru viitor. Ne gândim însă, să strângem din lumea exilului românesc, ca într-o antologie frumoasă, toate inițiativele culturale, religioase, naționale, ca de pildă fapta D-lui Maior Ion Bumbăcescu, cu placa comemorativă în amintirea Generalului Platon Chirnoagă, împreună cu inițiativele publice și particulare, realizări pe plan internațional, așezăminte culturale și de binefacere, făclii de naționalism românesc și tranșee de luptă anticomunistă pe meleaguri străine.

Un repertoriu al publicațiilor și al scrisului românesc din pribegie. Și ce frumos și îndatoritor ar fi, să culegem ca într-o carte sfântă, numele tuturor românilor, cari s'au stins în "Străina străinilor", luptând până au închis ochii, împotriva păgânilor și vânzătorilor de neam, cari ne-au vândut libertatea țării, ne-au mutilat hotarele, batjocorindu-ne legea și schimonosindu-ne graiul.

Și în această clipă, îmi aduc aminte că am citit într-o publicație românească, în care am dat de o vedere din Caucaz, cu Vânătorii noștri de Munte, cu armele în mâini, urmărind bolșevicii, cari ne-au invadat pământul Basarabiei, al Bucovinei de Nord și ținutul Herța, iar autorul care înfiera rușinea și trădarea dela 23 August 1944, întreba: "Rege și partide de ce i-ați trădat?"

Toate țările încetușate sub robia sovietică, așteaptă nerăbdătoare ziua cea sfântă a libertății și intervenția urgentă și totală a lumii libere adormite, a Statelor Unite prin ilustrul Președinte actual Ronald Reagan și a Vaticanului, cu puterea și autoritatea pontificală și cu ajutorul divin, al Sanctității Sale Papa Ion Pavel II, cari să le scape pentru totdeauna din ghearele bolșevismului ateo-marxist.

Dacă nici de această dată, nu li se va întinde o mână frățească de a le scoate din prăpastia, în care au fost aruncate, continuând să spere și să aștepte în zădar, înșelate de 4 decenii, într-o bună zi, ca să se dea seama, vor porni într-o uriașă cruciadă, înfruntând cu riscul vieții, ca Jan Palach în Praga, năvala îngrozitoare a tancurilor sovietice, urmând exemplul Poloniei, spulberând cu jertfele lor Intinericul Iadului Comunist, care urmărește cu orice preț, înscăunarea împărăției lui Lucifer pe pământ.

Am ajuns la răscrucea existenței omenești, când vedem cu ochii, cum din rândurile celor mai vrednici luptători români din surghiun, cad medici, studenți, ziaristi, așa cum s'au stins și Pamfil Șeicaru, iar rândurile rărite nu se acopăr cu elemente noi. În articole pioase, presa din exil a înregistrat pierderea acestui stâlp al ziaristicii românești, din Țara de pe vremuri și din privilegiu.

În paginile viitoare ale publicației noastre, ne vom ocupa de poetul Octavian Goga și de maestrul George Enescu, cari au împlinit 100 de ani dela naștere.

În încheiere, salutăm cu drag pe eminentul profesor universitar, Enver Esenkova din Istambul, pentru sprijinirea luptei românești din lumea noastră.

Slujbele si Festivitatile Dela Detroit

Zi'le de 14-16 Noemvrie 1980 vor rămâne o pagină istorică în viața Episcopiei noastre. Clerul și credincioșii Episcopiei au fost în acele zile martorii slujbelor și festivităților prin care Episcopia și-a primit un păstor de treaptă ierarhică în persoana Prea Sfinției Sale Nathaniel.

Precum se știe, actul hirotonirii a fost punctul culminant și încheierea pregătirilor care au început acum un an. În conformitate cu rânduiala canonică și cu prevederile din Statutul de Organizare al Episcopiei un Episcop trebuie ales de popor și confirmat de autoritatea bisericească ierarhică.

Procedurile s'au început în luna Ianuarie 1980, când Prea Sfinția Sa Valerian a informat Consiliul Episcopesc că pentru bunul mers al Episcopiei Prea Sfinția Sa ar avea lipsă de un ajutor în treaptă de Episcop. Luând acest lucru la cunoștință, Consiliul Episcopesc a inițiat revizuirea procedurilor statutare pentru ca să se poată crea funcțiunea de Episcop Auxiliar. Congresul Episcopesc întrunit la Vatra Românească, la 4 Iulie, a aprobat propunerile Consiliului și a decis ca să se procedeze imediat la alegerea unui Episcop Auxiliar. Într-o ședință specială, Consiliul Episcopesc a chemat Congresul Electoral și a propus 3 candidați pentru alegere. La 20 Septemvrie, în Cleveland, Congresul Bisericesc a ales cu unanimitate de voturi pe părintele Nathaniel Popp, parohul bisericii "Sf. Cruce" din Hermitage, Pennsylvania.

Următor acestei alegeri părintele Nathaniel a îmbrăcat haina monahală și a fost înălțat la rangul de Arhimandrit, treaptă premergătoare hirotonirii întru Episcop.

Aprobarea Sfântului Sinod

Rânduiala canonică cere ca alegerea cuiva la treapta de Episcop să fie examinată și aprobată și de către autoritatea ierarhică constituită într'un Sinod de Episcopi. Episcopia noastră este sub jurisdicția canonică a Bisericii Ortodoxe din America. Această examinare și alegere canonică este de competența Sfântului Sinod a Bisericii (continued on page 20)

DECEMBER, 1980

His Grace Bishop Nathaniel officiated his first Hierarchal Liturgy at St. Peter and Paul church in the City of Dearborn whose name he carries in his title.

His Beatitude the Metropolitan and the Bishops, vested for the Holy Liturgy, read the Declaration of Faith of the candidate before the starting of the Liturgy on Saturday.

Festivitățile

(continued from page 19)

Ortodoxe din America. Intrunindu-se acest Sinod la data de 10 Noembrie, cu unanimitate, a confirmat alegerea de către popor a părintelui Nathaniel și a hotărât ca hirotonirea să aibă loc în zilele de 14-15 Noembrie în Catedrala Ortodoxă Română "Sf. Gheorghe" din Southfield-Detroit. În aceeași ședință s'a mai hotărât ca hirotonia candidatului la treapta ierarhică să se facă de către Înalt Prea Sfinția Sa Theodosius, Arhiepiscop de Washington, Mitropolit al Statelor Unite și Canadei, conducătorul Bisericii Ortodoxe din America, asistat de I.P.Sf. Sa Arhiepiscopul Valerian și de un sobor de Episcopi și preoți reprezentând diferitele ramuri ale Bisericii Ortodoxe din Statele Unite și Canada.

La invitația Sfântului Sinod au răspuns afirmativ și au participat următorii ierarhi:

Prea Sfinția Sa Kyril, Episcop de Pittsburgh, conducătorul Eparhiei din Pennsylvania de Vest și al Episcopiei Ortodoxe Bulgare din Statele Unite și Canada;

Prea Sfinția Sa Christopher, conducătorul Eparhiei Sârbești din răsăritul Statelor Unite și Canadei;

Prea Sfinția Sa Dumitri, Episcop de Dallas, conducătorul Eparhiei de Sud a

A guest of honor at the reception was the Reverend Mother Alexandra who came from Ellwood City accompanied by the Reverend Mother Benedicta and the Sisters of the Monastery.

Bisericii Ortodoxe din America și secretar al Sfântului Sinod;

Prea Sfinția Sa Boris, Episcop de Chicago, conducătorul Eparhiei din Mid-West;

Prea Sfinția Sa Mark, Episcop de Boston, conducătorul Arhiepiscopiei Albaneze Ortodoxe din Statele Unite.

Proclamația oficială de alegere

Simbele premergătoare hirotoniei și proclamația oficială de alegere au avut loc Vineri seara. Ierarhii, în frunte cu I.P. Sfinția Sa Mitropolitul Theodosie, îmbrăcați în mantie și cu cărja episcopală au intrat în biserică în procesiune, în frunte mergând preoții, diaconii și acoliții. Catedrala era scaldată în lumină și împodobită cu coroane de flori și verdețuri.

Îndată ce Mitropolitul și Episcopii s'au așezat în scaunele arhiericești, părintele Arhimandrit Roman Braga împreună cu părintele Alexander Schmemmann, decanul Seminarului Teologic "Sf. Vladimir" au intrat în Altar pentru a conduce pe candidatul la hirotonire în fața Ierarhilor. Cancelarul Bisericii Ortodoxe din America, părintele Daniel Hubiak, adresându-se părintelui Arhimandrit Nathaniel a citit apoi proclamația Sfântului Sinod, zicând:

"Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din America în ședința din 10 Noembrie, anul dela Domnul 1980, în mod unanim te-a ales ca Episcop al orașului de Dumnezeu binecuvântat Dearborn, Episcop Auxiliar al Episcopiei Române și ca urmare s'a emis acest decret sinodal, semnat de membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe din America prezenți la ședință."

Part of the crowd attending the festive banquet held at the Mercy College.

B
U
C
O
V
I
N
A

B
U
C
O
V
I
N
A

SUCEAVA- vechea capitală a Moldovei și sufletul Bucovinei martirizate

La o tufă de s lfină
Car cu patru boi
S'a oprit și ți se'nchină
Bucovina, Bucovina,
Leagăn de eroi.

Ți se'nchină, că se duc
Nevoiașul car,
Către valea dela cruce,
Unde omul o s'apuce
Drumul spre hotar.

Ah, Ștefane Voevoade,
Scoală din mintean,
Că duiumul de noroade
Inima din el i-o roade,
Bietul pământean.

Scoal'și buciună-ți feciorii
Din Homor la Reni,
Sună să răsune norii,
Să-ți deștepte roșiorii
Dela Războieni.

Și la multe te arată,
Fioros pe sur,
Prinde-ți paloșul din spată
Și'nvârtește-te odată
Roată împrejur.

Alei, Doamne, dă de frânge,
Frânge dela brâu,
Că noi plugurile-om strânge
Și-om mai semăna prin sânge
Ghindă'n loc de grâu.

Duiliu Zamfirescu

Malul Nistrului la Naslaucea, în județul Sorocea

CASUȚA DELA NISTRU

Căsuță părăsită, în satul dela Nistru,
Cu ochii plânși în lacrimi și rugăcuni în șoapte.
Ce glas străin de buhă se tânguie sinistru,
Sub streșina ta veche, ca la priveghi în noapte ?

Acolo lângă vatră, în nopți cu clar de lună,
Eu ți-am gustat lumina, cu bunii și părinții
Dar au venit capcâni și pulbere n furtună,
Ne-au risipit pe drumuri, în prada suferinții.

La vatra ta săracă a fost lumină caldă
Și-o maică ziua ntreagă zorea, ca o furnică;
Azi vatra-ți este rece și focul n-o mai scaldă
Și n'auzi ciripitul în cuib de rândunică.

Și tu, bisericuță din deal, ce stai cu teamă
Și clopotele tale, de ce nu sună n turle
Să-ți cheme credincioșii ? De ce, de ce nu-i chiami ?
Și n nopți, de peste Nistru, ce haite prind să urle ?...

Căsuță dela Nistru, de hcardă pângărită,
Ne-am mai vedea vre-odată, la vatra în ruine
Să-ți ingenunchi în față, icoană răstignită,
Să plâng de fericire, căsuța mea cu tine ?...

ION BUZDUGAN

Les ruines de la cité de Capidava, sur la
rive du Danube, en Dobrogea.

CADRILATERUL

Au trecut 40 de ani de când un guvern, reprezentând doar voința unui om care și-a desonorat și rangul și dinastia, a cedat, asemenea unui acaret învechit, un ținut aparținând din timpuri imemorabile strămoșilor noștri Traci. Istoria, obligată a consemna tot ceea ce poartă pecetea interesului ei, într-o pagină scrisă cu litere extra minuscule, a condensat fără îndoială, nu numai pretențiile absurde ale volgarilor-popor venetic dar și totala lipsă de sentimente naționale a guvernanților români, numiți să subscrie la mutilarea țării.

Expresia nu este una să impresioneze; ea exprimă realitățile dure-roase aduse în" dar "poporului român de acel nefast an-1940, căci nu numai Cadrilaterul a fost rupt din trupul țării, dar și o parte din Dacia Felix, și o parte din dulcea Bucovină și veșnic oropsita Basarabie. Prins în degringolada politică deslănțuită de victoria, în alegerile parlamentare din 1937, a forțelor sănătoase ale neamului, monstrul care nu a putut justifica nici pentru o zi măcar dreptul la tronul țării, înconjurat de umbre sinistre formând camarila cunoscută, a tras și țara pe topoganul marelui dezastru. Răspunderea lui însă, este aceea a străinului care chiar în ipoteza de arbitru suprem, nu poate să se identifice cu aspirațiile, cu nevoile și cu durerile unui popor forțat de circumstanțe politice să apeleze la bunele sale oficii. El nu poate fi nicicând acel Mircea, din al cărui adânc de ființă au tășnit asemenea unor puternice limbi de foc sacru, cuvintele: "Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul". Un fel de circumstanțe atenuante îl absolve de ceea ce nu trebuie să scape românii slugarnici, românii-unelte-oarbe, puși să calce în picioare propriile sentimente de dragoste față de neam, și de toți străbunii eroi care le-a lăsat moștenire o țară așa de frumoasă.

Privind retrospectiv, forțându-se rolarea evenimentelor pe lentila memoriei, oroarea și desgustul copleșesc chiar o inimă de piatră când te gândești că Basarabia și nordul Bucovinei gem încă sub laba ursului și că în capitala vecinului din sud se aniversează alipirea Cadrilaterului, în timp ce noi, de pe malul românesc al vechiului Danubiu, aruncăm o lungă privire îndurerată spre molcomele coline ale Durostorului, lansând, în același timp, pe traectoria unui drept conferit de trecut, de istorie, speranța revenirii acestuia la matca sa naturală.

Comuniștii români și scepticii necomuniști, citind cele scrise, ar putea să murmure: se desgroapă mortul căruia timpul nu i-a cruțat nici moaștele!

Răspundem: desgroapăm fiindcă această parte de pământ redusă în suprafață este pământ românesc, Bulgaria obținându-l printr'un dictat absurd.

România viitoare care va avea altă față politică decât cea de azi, trebuie să ajungă cu strictete la frontierele dinaintea anului amintit la început și că i-ar sta bine statura de "România Mare".

Constantin Colimitra

Ziarul "CUVANTUL ROMÂNESC" publică sub îngrijirea distinsului nostru scriitor, Nicolae Novac, în fiecare număr, o pagină intitulată "Din Trecutul Nostru", din care re-producem îndureratele rânduri referitoare la "CADRILATER", semnate de Dl. C. Colimitra, Septembrie 1980.

LA DOBROUDJA A TRAVERS LES SIECLES - Evolution Historique.

"Les recherches concernant la préhistoire de la Dobroudja, commencées à une date assez tardive, sont de beaucoup moins nombreuses que celles qui ont eu comme objet les vestiges des civilisations classiques. Elles nous permettent pourtant de nous faire une idée générale du passé le plus reculé de cette province. La Dobroudja fut habitée dès le haut paléolithique. La recherche de ces restes palpables des siècles écoulés fut très laborieuse. Des archéologues éminents, comme Grigorie Tocilescu et Vasile Pârvan, ont consacré à la Dobroudja la plus grande partie de leur activité scientifique. Ce dernier, notamment, personnalité de premier ordre, eut le mérite d'avoir formé de nombreux disciples, qui ont continué son oeuvre.

On peut visiter, aujourd'hui, en Dobroudja, des chantiers de fouilles étendus, contenant des ruines gréco-romaines des plus intéressantes. C'est le cas de la vieille cité milésienne d'Histria entre Constantza et les bouches du Danube, de la ville de Tropaeum Trajani (Adamclissi), de la forteresse danubienne de Capidava, du château-fort romain d'Ulmetum. D'autres localités antiques ont été partiellement déblayées, telles Tomis (Constantza), Callatis (Mangalia), Dionysopolis (Balcic), Durostorum (Silistra), Abrittus (Abtat), Axioopolis (Hinogu-Cernavoda), Troesmis (Igliza Argamum (Dolojman), Chiosé-Aidin (Questris). Des musées régionaux et locaux ont été organisés à Constantza, à Histria, à Mangalia, à Balcic. Les explorations archéologiques occupent une place remarquable en Roumanie. Les résultats de ces explorations ont été publiés dans de nombreux mémoires et études. La pluspart sont dus aux archéologues et aux historiens roumains, en premier lieu à Vasile Pârvan."

Edition "DACIA" Bucarest 1939.

RADU VULPE

VISAM O CASA ROMÂNĂSCĂ PENTRU BIBLIOTECA - SATUL -

Fără o credință tare, fără hotărârea eroică de a lupta și a se da-rui conștient și voluntar, pentru realizarea unui ideal, slujirea unui crez și războirea permanentă cu răul, omul n'ar mai însemna nimic în această viață pasageră. Închis ca un melc în carapacea lui, ar dispărea fără urmă în lutul pământului.

Ce sens ar mai avea existența noastră, dacă ne-am mărgini numai la satisfacerea intereselor personale, profesionale și materiale? La îmbuibarea și desfătarea trupului nostru nesătul, care ca mâine se va prefăce în țărână? Ce banal e, să alergăm o viață întreagă numai după confort, avere și lux? Am pieri înghițiți de apele tulburi ale egoismului. Cu ce ne-am deosebi atunci, de animale și râmile ce se târăsc pe pământ, dacă n'am avea un ideal și n'am întrezări în lumina lui, drumul nostru spre Cer?

Așa precum un om fără un ideal superior, este mort pentru societate și pentru neamul din care se trage, totașa o instituție, o generație, un popor, fără un ideal național, dispar fără urmă din paginile istoriei.

În anul 1935, am asistat ca student al Universității Cernăuțene și secretar al Societății Academice DACIA din capitala Bucovinei, la o strălucită conferință, pe care a ținut-o, în cadrul conferințelor libere organizate de Societatea pentru Cultură, Gheorghe Gălătescu, unul din feciorii satului românesc, Mahala, și discipol al lumii noastre profesor, decanul Facultății de Litere, Traian Brăileanu, care s'a sfârșit în închisorile tovarășilor din țară.

Gălătescu, ne-a vorbit despre "Generații și Idealuri", citând din istoria universală și din trecutul neamului românesc, exemple vii de generații și idealuri, cari au luptat și s'au jertfit, pe linia destinului național și creștin, înscriindu-și prin idealismul lor, numele în cronicile țării și pe cerul nemuririi. Din umbra istoriei, ne-a dat pilde de generații, cari nu și-au înțeles misiunea istorică și n'au creat nimic valabil pentru țară, ba chiar deservindu-și neamul, cari s'au pierdut în anonimatul timpurilor, așternându-se peste trecutul lor uitarea eternă.

Și acum, să ne oprim o clipă la zilele negre, când puhoiul Bolșevic a început să se reverse îngrozitor peste pământurile României, când o mână de copii ai țării, și-au luat lumea în cap, apăsând pe drumurile sughiunului. Visurile tinereții, viitorul ce le surâdea sub cerul nostru românesc, Țara cea din basme cu Dragomirne, Curți de Argeș, Dunări Albastre, Nistru, Tisa și Carpații, ce se înalță din veșnicii, ca niște "Urși de piatră, răzimați de astre", cum scrie Radu Gyr, toate aceste minunății cu cari a înzestrat Dumnezeu străvechea Patrie a lui Buerabista și Decebal, rămăneau acoperite de jale și întuneric, în urma lor. Le-au rămas, spre nefericirea poporului român, îngropate sub valurile potopului roșu și teroarea sălbatică a iadului comunist, toate visurile paradisului pierdut. În glia străbună și sub rădăcinile brazilor și gorunilor bătrâni din străvechii noștri codri, și-au îngropat dorul libertății pentru neamul carpatic.

Cei ce vor avea norocul, din pribegii noștri, să se întoarcă într-o Românie a Românilor, liberă și stăpână ogorul și viitorul ei, vor desgroapa ca pe niște comori ascunse și vor împlini cu drag aceste visuri sfinte, ca o mărturie de credință și dragoste pentru generațiile românești ce ne vor urma.

Cine nu știe cu câtă ură și sălbătecie, au năvălit fiarele roșii ale Kremlinului, peste pământul și trupul însângerat al neamului nostru, dărâ-mând și arzând ce întâlneau în cale, așezăminte de cultură, altare creștine, biblioteci și academii, instituții publice și particulare, monumente de artă, aruncând în foc izvoarele noastre istorice.

Arde Patria noastră pe rug și moare îngenunchiat în cea mai neagră umilință, neamul nostru creștin, pentru că s'a ridicat cu tot sufletul, întru apărarea lui Dumnezeu, batjocorit de anticriști.

Va veni ziua, când se va cunoaște în întregime prăpădul și tragedia prin care a trecut și trece țara noastră, de când zace în robie. Cum a ajuns, această Californie a Europei și sentinela a lumii creștine, așa de năpăstuită și așa de săracă? Ce se urmărește prin încătușarea și încorporarea României sub steagul roșu al Internaționalei Comuniste, înecându-ne în mocirla stepelor moscovite?

Revenind la Biblioteca noastră SATUL și la rătăcirea noastră prin lume, să ne ocupăm o clipă de problema culturală românească de peste hotare și să-i dăm cuvântul strălucitului profesor și regretatului nostru poet, Vasile Posteuca. Iată ce ne spune, acest fiu al Bucovinei, într'un articol, despre problema culturală din exilul românesc.

"Problema culturală din exil, și mai ales a culturii românești, a fost și este însăși problema respirației noastre. Generația noastră s'a ridicat până la nivelul amei și purificator al Majadahondei, numai fiindcă a avut acces la metaforă, pentru că a depășit, cu milioane de ani-lumina, valea de umbre a politicului. De aceea, în exil, intelectualii români nu s'au mărginit numai să-și continue acele exerciții-ad integrum-ale meditației și creației, ale studiului laborios și ale cercetărilor științifice, ci au fondat și instituții menite să adune și să scape de la ardere și bestială nimicire, realizările noastre artistice și științifice de dinaintea potopului roșu...

Un japonez (cred că Daisetsu Suzuki) a afirmat că "cea mai mare avere și mândrie a culturii japoneze sunt oamenii maturi". Credem că avem dreptul la această mândrie și pe planul culturii românești. Chiar și în exil, cultura românească a dat oameni. Tineretul de ieri, azi bătrân, a rămas tânăr, splendid năvălit la zborul pe verticală, sfidător de pericole și de moarte, capabil să înfrunte riscul piscurilor și bătăile furtunilor, apărând dreptatea românească, destinul neamului nostru fără destin.

Pentru că dacă politicul se poate sataniza și vinde la tarabele de aur și de meschine interese din veac, cultura și creatorii de cultură, preoții metaforei spirituale, trebuie să țină steagul sus, lângă grindarul de tăceri ale Cerului".

Păstrând aceste sublime rânduri dela arcașul Stăneștilor din "Țara Fagilor", martirizată de sbirii infernului roșu ateo-marxist, ne mai oprim la Biblioteca noastră SATUL, care nu se sprijină pe fonduri materiale și nu i-a cerut un ban nimănui, modesta instituție culturală românească, care a înmugurit departe de țară, din dorința de a răspândi și apăra în lumea largă, cuvântul neamului nostru, onoarea și credința, glia și omenia cunoscute în lumea întreagă. De a răspândi peste granițele României subjugate, cultura și arta străvechii noastre carpatice, ospitalitatea și mucenicia țărânului român. Apărând patrimoniul nostru spiritual, creațiile sufletului românesc, otrăvite și sufocate între seceră și ciocanul proletar. Arătând lumii libere și Occidentului ce s'a vândut la Ialta și Teheran, toate crimile, rădelegile și jafurile, comise de barbarii Moscovei, nimicind libertatea și sufletul neamurilor din spatele Cortinei de Fier.

Acest modest așezământ cultural românesc, care a luat ființă dintr'un avânt supra omeresc, în ziua de 10 Decembrie 1952 (Ziua memorabilă a studențimii române), în São Paulo, și care disprețuind toate greutățile inerente exilului, nu și-a întrerupt în 27 de ani, lupta pentru neam și activitatea culturală, deși n'a fost finanțată de vr'un Mecenas al diasporei noastre și nici n'a trăit și nu trăiește din solda celor cu depozite bancare grațioase prin Elveția și alte țări, așa săracă cum este, și-a pus în gând să ridice cu orice sacrificiu, pe aceste îndepărtate țărmuri tropicale, arse de soare și secetă spirituală, UN CAMIN AUTENTIC ROMÂNESC, unde să-și poată adăposti în siguranță, cărțile, colecțiile, mobilierul și obiectele de valoare.

Continuare pagina 55

În acest scop, am tipărit un model de cărămizi, cu numele Bibliotecii pe cari am început să le răspândim în lumina exilului, cu rugămintea ca fiecare pribeag cu suflet românesc și creștinesc, primind această cărămidă, să contribuie cu cât îl trage inima la construcția Casei Românești, pe care o purtăm în visul nostru, de multă vreme.

Veniți deci, frați români de pretutindeni, să înălțăm din dragoste pentru Țara noastră încătușată, un altar de lumină, aici sub cerul Americii Latine, unde să se cultive și să năsune ca într'un altar, graiul nostru românesc și unde, ca lângă un foc sacru, să se apropie și străinii în mijlocul cărora ne-a aruncat cruda soartă. Știm că străinii, doresc să cunoască trecutul nostru, limba, tradițiile și arta noastră românească, cunoșcută lumii încă din negura vremurilor. Dar totul depinde de hărnicia noastră, de puterea de abnegație a fiecărui român, care e gata să se arunce în cea mai sângeroasă bătălie, pentru eliberarea țării de lepra comunistă.

Cu aceste cuvinte, Biblioteca Română SATUL, bucurându-se de sprijinul revistei "CETATEA LUMINII", care s'a oferit benevol și cu toată dragostea să ne publice aceste rânduri, mulțumește calduros, cu acest prilej primilor donatori, cari și-au trimis obolul pentru "Casa Bibliotecii Române SATUL din Brasília, capitala Braziliei, după cum urmează:

1. I.P.S.S. Arhiepiscopul Valerian-o	carămidă în valoare de dolari, 100
2. Inginer Ion Serghi-Michigan	" " " " " " 200
3. Dr. Alexandru Ronnett-Chicago	" " " " " " 100
4. Ion Simicin- Indiana USA	" " " " " " 100
5. Dr. Caius Pria- Venezuela	" " " " " " 100
6. Dl. Maior Ion Bumbăcescu-Chicago	" " " " " " 50
7. Dl. Cazimir Ivanițchi- Denville	" " " " " " 10
8. Dr. N. Iancu-São Paulo-Brazilia	" " " " " " Crs. 1000
9. Inginer Victor Carâp-Rio de Janeiro	" " " " " " 500

Știu că ne-am înhamat la o acțiune foarte grea și poate unii dintre frații noștri desțerați ne vor fi obiectând și chiar condamnându-ne pentru îndrăzneala noastră, fără să fie sprijinită pe o bază materială, dar noi am pornit, ca în toate acțiunile și inițiativele din pribegie, cu sufletul, cu inima, cu voința și credința în Dumnezeu și sperăm, că alături de munca ce vom depune-o, pentru înălțarea acestui altar românesc, va veni și sprijinul românilor și prietenilor noștri din străinătate.

Avem convingerea absolută că apelul Bibliotecii SATUL, nu va răsună în pustiu, ci va aduce roade îmbucurătoare.

Cu mulțumiri anticipate și rugându-ne lui Dumnezeu pentru Biruința Neamului nostru, vă trimitem la toți românii de ziua Învierii Domnului

Christos a Înviat!

Prof. D. Paulescu

Cărți și Publicații Românești și Străine, primite și
colecționate de Biblioteca Română Satul din Brasília

"Cuvântul"-1944-Viena.DACIA-1945-Paris și Rio de Janeiro.America-
USA.Libertatea,Luceafărul,Solia,România,Vestitorii,Exilul Românesc,
Cronica Românească,Buletinul Militar,Curierul Românesc,Frăția Ortodoxă,
Buna Vestire,Unirea,Macedonia,Insemnări,Curentul Românesc,Vremea,Destin,
Căminul,Sentinela,Cuget Românesc,Exil,Înșir' te Mărgărite,B.I.R.E.,Trăs-
netul,Îndreptar,Buciumul,Cuvântul Studențesc,CARPAȚII,Stindardul,Drum,
Cetatea Luminii,Credința,România Democrată,Acțiunea Românească,Caiete
de Dor,Crucile Albe,Presa Română Liberă,ȚARA și EXILUL,Valuri Dunărene,
Revista Scriitorilor Români,Troița,Banatu-i Fruncea,Boian News,Porunca
Vremii,Ethos,Tribuna,Fiii Daciei,Exilul Solidar,Țara,Pentru Neam și pen-
tru Cruce,Cuvântul Românesc,Limite,Apoziția,Potomac,Discursul Contempo-
ran,Curentul,Opinii,Scriitori Legionare,Perspective,Perspective Creștine
Rândulala,Catacombes,Isus Biruitorul,Le Courrier Roumain,Deșteaptă-te
Creștine,Europa și Neamul Românesc,Buletin Européen,Noi Tracii,Revista
Română Americană,(American Romanian Review),La Nation Roumaine,Cuvântul
Adevărului,Cadernos,Coletânia,Curierul Românilor din Australia,Foaia
Bisericii Sfintii Arhangheli din Paris,Frânza Vlahă,Buletinul Bibliote-
cii Române din Freiburg,Candela,Calendarul Solia,Calendarul ziarului
America,Anuarul Bisericii Ortodoxe Române din Brazilia,Buletinul Asocia-
ției Ortodoxe Române al Parohiei "Sf.Gheorghe din KOIN,Calendarul Creș-
tinului Ortodox,Buletin Parohial al Parohiei Ortodoxe Române,Sf.Gheor-
ghe construită de Părintele Nicolae Zelea,etc.

Cărți și Publicații Străine,

O Povo de Deus-Brasília,CISE-,Brasília-Conteúdo e Continente,El Alcazar
A,B.C.-Madrid,Fuerza Nueva,The Thunderbolt,Europinion,Nacional-Madrid,
Jornal da Música,DOMANI-Rivista quadrimestrale di dottrina politica e
di cultura,Imprensa Paulista,O JORNAL-semanário da gente acreana,A Voz
Dos Mártires,Combate,O Expresso-S.Paulo,O Estudante,Vanguarda-Chile,etc.

N O T A

Celelalte publicații vechi și noi,românești și străine,cari din lipsă
de spațiu,n'au fost cuprinse în numărul de față,le vom menționa în nume-
rele viitoare.

DONAȚII DE CĂRȚI PRIMITE

pe adresa Bibliotecii SATUL

Printre instituțiile românești și străine,împreună cu românii și
străinii,cari ne-au îmbogățit inventarul cărților și colecțiilor,ne fa-
cem o datorie de onoare de a le publica numele pe această pagină,după
cum urmează:

- 1.Episcopia Ortodoxă Română din America și Canada.
- 2.UnB-Universitatea din Brasília-Biblioteca Centrală.
- 3.Lectoratul Român dela Universitatea din Lisabona.
- 4.Profesorul,MIRCEA ETIADE,dela Universitatea din Cicago.
- 5.Institutul Român de Cercetări din Freiburg.
- 6.Țara și Exilul,-Revista Carpații,N.S.Govora-Madrid,Al.P.Silistrea
nu,Dr.Faust Brădescu,Ion Marii,Traian Golea,Sandu Marin,Dr.Dário Alves-
São Paulo,D.Toceanu,Prof.Adib Casseb,Nicolae Teban,care a donat Biblio-
tecii noastre,toate cărțile sale,etc. Tuturor acestor distinși donatori,
le trimitem ville noastre mulțumiri,iar numele lor va rămâne înscris în
Cartea Donatorilor Bibliotecii.

Direcțiunea

BRASÍLIA

21 January 1981

To His
Excellency the Illustrions Ronald Reagan
President of the United States of America
WHITE HOUSE- WASHINGTON -DC.

Dear Mr. President,

The Rumanian- S A T U I -Library of Brasília and the
rumanians living in the Capital of Brazil,far from our coun-
try Romania victim of Soviet subjugation,come together before
Your illustrious presence to exprese our best wishes that Your
Excellency may carry on a brilliant period of government for
America and for the wellbeing of your fellow-countrymen and
also by giving a providential help to those human creatures
that live under oppression,terror and under on devilish regime
behind the iron curtain.

May God Almighty help you in your great undertaking.

This is what we are including in our prayer,with our
hear's and our souls.

Sincerely,

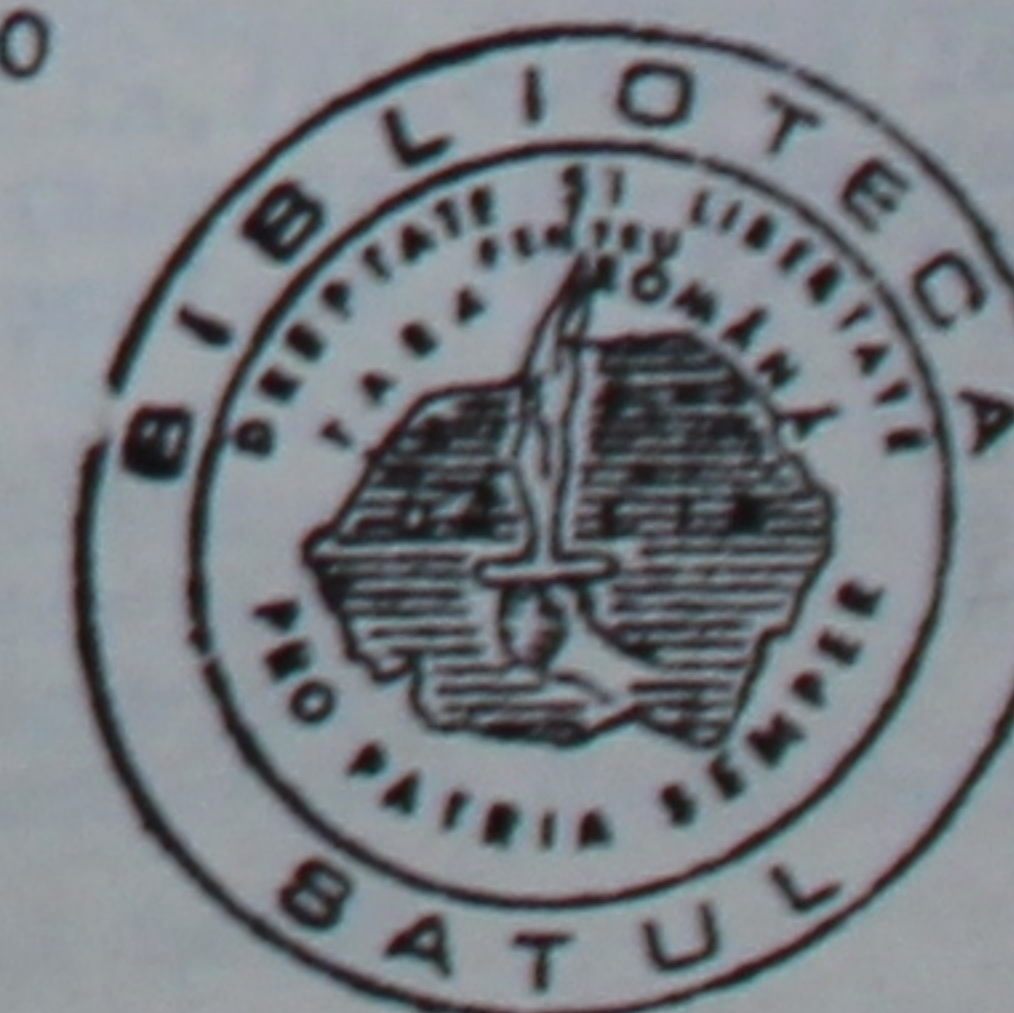
Prof.Dumitru Paulescu

SATUL Library Director- H/O Box.07.0907

BRASILIA PD.BRAZIL - 70.000

Prof.St.Doru

SATUL Library Secretary

VEȘTI BUNE ȘI RELE

Nu suntem jurnal și nici buletin de informații, totuși în fiecare număr din Cetatea Luminii, ne vom ocupa de cele mai importante știri din exil și din lume.

Fie bune sau rele, le vom publica în forma lor autentică, fără să le comentăm. Nu ne vom pierde timpul cu nici un fel de polemici.

Cetatea Luminii, își va păstra linia sa inițială de demnitate și de luptă întru apărarea neamului nostru subjugat, infierând fără îndurare orice acțiune mișelească îndreptată de oricine împotriva țării noastre și a celor ce luptă pentru desrobirea ei.

E plin exilul de defetisti, indiferenți, de cozi de topor, de agenții și tovarășii lui Ceaușescu, cari își zic ambasadori ai RSR-ului, de dezidenți, aventurieri și epigoni. Cinsti acelor români pribegi, cari și-au luat hotărârea să se războiască necorțit pentru eliberarea României de sub robia despotismului satanic al comunismului.

O veste bună pentru frații noștri deșărați și pentru toți cititorii noștri, este decizia luată de Redacția revistei noastre, de a-și continua apariția cu orice sacrificii, măcar la 3 luni odată.

Lăsăm la aprecierea cititorilor noștri, plata contribuțiilor cari să asigure și să sprijine lupta noastră pentru neam. Deci nu fixăm costul abonamentului, ci ajutoarele trimise pe adresa indicată le fixează din conștiință românească și tragere de inimă, fiecare român cu suflet românesc și prieten al țării noastre.

Am urmărit și urmărim zilnic desfășurarea evenimentelor interne din Polonia și admirăm și ne solidarizăm cu hotărârea de luptă a muncitorimii și lumii poloneze, pentru recucerirea libertății și revendicarea drepturilor și independența sindicatelor naționale. Exemplul Poloniei, se cuvine să fie urmat cu orice preț și în spirit de unitate și solidaritate, de toate țările care gem sub blestemata Cortină de Fier. Trebuie să se ridice în picioare, într-o răscăală urlașă, milioanele de robi, îngrozind Kremlinul, iadul omenirii și să piară pofta lui Breznev de a amenința să mai invadeze vre-o țară, cu hoardele lui de tancuri.

În lumea întreagă domnește o totală lipsă de siguranță individuală și națională. Subversiunea, teroarea, violența, sechestrele și asasinatele, pe lângă răsturnările de guverne în diferite țări, puse la cale de Rusia Sovietică și organizate subteran pe tot pământul, au culminat în acest început de an, cu atentatul contra Președintelui Statelor Unite, Ronald Reagan și cu atentatul din ziua de 13 Mai curent, cu scopul barbar de a curma viața Sanctității Sale, Papa Ioan Pavel II, crime cari au cutremurat sufletul omenirii întregi.

Vântul desnădejdiei, al nesiguranței și al neîncrederii în viitor tulbură tot mai intens sufletul omului. Aceste, nu sunt decât semne vizibile de sfârșit de lume.

D. Sucevadu

Dados Biográficos de ION TEODORESCU

Nascido em Gâldău, Județul Ialomița, Romênia, a 5 de setembro de 1919, filho de Traian Teodorescu e Luxa Nuța Ioan Teodorescu. Tinha 4 irmãos: Nicolai, Constanța, Virgil e Gheorghe.

Fêz os primeiros estudos na sua aldeia natal. Aos dez anos foi enviado ao Colégio "Enăchiță Văcărescu", em Târgoviște, Distrito de Dâmbovița, obtendo em 1938 o diploma de "Bacalaureato" (Colegial, Secção Científica).

De 1938 a 1940, cursou e completou a Escola Militar para Oficiais, em Sibiu (que lhe deu grandes conhecimentos de engenharia), iniciando a carreira militar como tenente. Enviado às trincheiras na 2ª Guerra mundial, combateu durante 3 anos e recebeu a Cruz de Guerra por atos de bravura. Terminada a guerra, não pode voltar a sua Pátria, então ocupada pelos russos, dirigiu-se à França onde trabalhou cerca de um ano e meio como intérprete de inglês e francês (idiomas que falava e escrevia corretamente) para oficiais americanos sediados na França.

Matriculou-se, então, na Universidade de Paris, cursando a Faculdade de Direito em 1945 e 1946. Na França foi membro ativo da "Association des combattentes Volontaires Roumains au Service de la France".

Chegou ao Brasil em 30 de julho de 1946.

Trabalhou no Rio de Janeiro como topógrafo e agrimensor no levantamento da Estrada do Contorno da Baía de Guanabara.

Veio para S. Paulo e trabalhou como topógrafo e agrimensor na Imobiliária Novaro, onde permaneceu até a data do seu falecimento.

Casou-se em 1960 com Regina Martins Teodorescu. Em 20 de junho de 1962 nasceu seu filho Marin.

Naturalizou-se brasileiro em 30 de julho de 1964.

Em 1966 e 1967, lecionou Matemática no Colégio "Tarquínio Silva", em Santos. Cursou a Faculdade de Filosofia, Ciências e Letras da Universidade de Mogi das Cruzes, nos anos 1968, 1969 e 1971, concluindo os cursos de Bacharel em Matemática e Licenciatura em Matemática.

Fêz cursos de especialização em Topologia em 1973, ambos na Universidade de Mogi das Cruzes.

Em 1976 prestou concurso Estadual para provimento de cargo de Professor III, cadeira de Matemática, sendo aprovado e nomeado, para exercer em caráter efetivo, em fevereiro de 1977, esse mesmo cargo que já exercia como substituto desde 1973, em Itanhaém, porque os concursos oficiais estavam suspensos há longos anos.

Participou, em 1975 do Curso "Preparação de Monitores para o Treinamento do Pessoal Docente, sobre a Estrutura Curricular da Escola de 1º grau", área Matemática.

Participou da equipe de professores que trabalharam na elaboração e correção das provas de Matemática do Concurso Vestibular, realizado pela FUVEST, em janeiro de 1979.

Trabalhava as tardes como topógrafo da Prefeitura Municipal de Peruibe e da Imobiliária Novaro, nessa cidade.

Era membro do Conselho Fiscal da "Progresso e Desenvolvimento de Peruibe S.A."

Ion Teodorescu, foi um dos mais ativos colaboradores da Biblioteca Romena SATUL, fundada em 1952, em São Paulo, pelo Prof. Dumitru Paulescu e transferida para Brasília, nova capital do Brasil, antes da inauguração. Teodorescu, foi o primeiro Bibliotecário desta instituição cultural romena e com seu talento e espírito de sacrifício, pontualidade e correção, ganhou a simpatia e apreciação de todos os romenos.

Faleceu, em 10 de agosto de 1979, em Santos, Est. de S. Paulo

A Diretoria da Biblioteca SATUL.

Ne-a părăsit profesorul și ofițerul român

ION TEODORESCU

Ion Teodorescu, a fost primul bibliotecar al Bibliotecii Române SATUL din Brasília. Din 1952, când a luat ființă această instituție românească, deși abia refăcut după o boală de care a suferit, fiind internat în "Sanatorio Campo do Jordão", Statul São Paulo, a venit în vizită la Bibliotecă, care își avea sediul provizoriu într-o casă închiriată din strada Pires da Motta Nr. 1027 și s'a oferit cu tot sufletul să lucreze onorific pentru tânăra noastră înjghebare culturală românească din această țară.

Din clipa când ne-am revăzut, s'a apucat de lucru și a muncit, cu o dragoste și silință neîntrecută, având grijă de inventarierea cărților, colecțiilor și ținerea la curent a tuturor adreselor de instituții științifice, culturale și religioase românești și străine, împreună cu a românilor răspândiți pe tot pământul, dela cei mai vechi până la cei ajunși în pribegie, după ultimul război. Păstrăm cu sfințenie, registrele și dosarele de care purta grijă, fratele nostru Teodorescu, scrise într-o caligrafie excelentă.

Sufletul acestui român neaș, era înzestrat cu o bunătate rară. Personal, l'am cunoscut în Franța, după terminarea războiului. Am lucrat împreună la depozitele de muniții ale armatei germane din pădurile din Normandie, la Margival și Vigny. Era un om foarte citit, senin, corect, sincer și foarte prietenos. Ii erau dragi peste măsură cărțile, înclinat spre studii și purta cu el pe umăr, un fel de traistă plină cu tipări-turi din diferiți autori români și străini, un fel de Badea Cârțan, o mică bibliotecă ambulantă și în orele libere, nu mai ce-l vedeai retrăgându-se la umbra unui copac și citea mereu.

În aceste localități amintite, lucram ca salariați plătiți de francezi, un grup de peste 100 de români, cari în dorul țării noastre căzută în robie și departe de familiile rămase să îndure umilinta regimului bolșevic, ne-am hotărât împreună cu încă câțiva români cari locuiau în Paris, să contribuim cu scrisul și cu banul la tipărirea unui ziar, căruia s'a dat numele de DACIA, din care primele 2 numere au apărut cu riscuri spre sfârșitul anului 1945, iar numerele consecutive au fost publicate, la Rio de Janeiro, în anul următor, când grupul de români din jurul Daciei, au părăsit Franța și s'au stabilit la Rio și S. Paulo.

Știm că, Ion Teodorescu fiind ofițer român, a luptat în largurile și stepele Rusiei pe frontul anticomunist, iar pentru bravurile sale a fost cinstit cu distinse decorații de război. După căderea României în lanțurile păgânilor, compatriotul nostru, n'a mai rămas în țară, ci a prins un moment favorabil și a părăsit familia și țara lui dragă, apucând drumul pribegiei, oprindu-se în Franța pentru scurt timp, iar de aici s'a îndreptat spre Brazilia, unde a muncit până a închis ochii.

I-au plăcut mult științele exacte, matematica, fizica, chimia și în această țară adoptivă, s'a distins ca un strălucit profesor și pedagog, fiind foarte apreciat și iubit de studenții cari l'au cunoscut, iubit și admirat.

În ziua de 10 August 1979, moartea l'a despărțit de români, de colegi și de elevi, lăsând în urma lui soția sa Regina și unicul său fiu Marin.

Biblioteca SATUL, împreună cu românii și brazilienii cari l'au cunoscut, nu-l vor uita niciodată. Zeci de scrisori dela școli, profesori, studenți și documente elogioase dela firmele și instituțiile publice pe unde a lucrat, pe cari le-am primit, subliniază valoarea și personalitatea profesorului Teodorescu și dragostea cu care a știut să-și îndrumeze elevii, învățându-i carte, seriozitate, credință în Dumnezeu și iubire de neam.

Continuare în pagina 61

În noul oraș Peruibe, capitală de municipiu, situat pe malul Oceanului Atlantic, într-o regiune neîntrecut de frumoasă, Prefectul orașului Dr. George Popescu, pentru munca, capacitatea și meritele profesorului, Ion Teodorescu, a dispus ca una din străzile din Peruibe, să-i poarte numele pentru totdeauna.

Ioane ! Nici frații tăi dela Biblioteca SATUL, care crește mereu, nu te vor uita.

Directorul Bibliotecii,
Prof. Dumitru Paulescu

A L E R T A , B R A S I L !

" Marx e Engels, em 1849, lançaram um manifesto onde delinearão os princípios socialistas. Enquanto a doutrina liberal era agnóstica, o marxismo se apresentou como a doutrina do materialismo histórico, também chamado dialético, pela conjugação das concepções materialistas inglesa e francesa com o idealismo dialético do filósofo alemão Hegel.

A base do Socialismo é, assim, o materialismo, negando a existência de Deus e da alma humana. Considera o Homem um Ser-Econômico, que precisa apenas, atender às suas necessidades físicas.

O Comunismo, ainda que contido no pensamento de Marx, tomou corpo depois que Lenine, em reunião dos socialistas internacionais, na Suíça, separou-se destes, criando novos métodos de ação.

O Comunismo deseja a mesma coisa que o socialismo, isto é, a estatização de todas as propriedades e meios de produção, mas enquanto o Socialismo adota um método evolutivo - baseado no materialismo histórico que é determinista - o Comunismo prefere os métodos revolucionários, interferindo nos fatos sociais e políticos, para precipitar o processo de transformação do Estado.

Quando vencedor, depois de se utilizar dos componentes políticos e sociais, ainda que não comunistas, o comunismo proclama o seu ateísmo, persegue as religiões, que chama " ópio do povo ", coibe a iniciativa privada, a livre manifestação do pensamento, sujeita o Homem e a Família à mais negra escravidão.

Sabemos que o poder luciférico do Moscov, está complotando permanentemente contra a Igreja Cristă e, a razão real do Comunismo Internacional é: "a destruição das faculdades harmoniosas e belas do espírito, com a inoculação dos princípios materialistas que inspiram a doutrina marxista e desagregam a mente humana tornando-a acessível à ação dos inescrupulosos e desonestos, para que se possa subjugar o Homem e escravizá-lo definitivamente ".

" Movimento 23 de Abril "

Caixa Postal: 07.0907
Brasília DF. 70.000.

REDACȚIA

Oferim cu drag schimbul revistei CETATEA LUMINII tuturor publicațiilor noastre de peste hotare, cari au rămas credincioase Țării și luptă pentru eliberarea neamului românesc de sub robia satanică a comunismului distrugător de neamuri

Costul unui exemplar:

Trăinătate : 5 dolari

Brazilia : ...300,00 Crs.

Din pragul Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos "Cetatea Luminii", trimite de pe aceste țărmuri tropicale, tuturor fraților români creștini de pretutindeni, creștinescul salut,

CHRISTOS A INVIAT !

